

CARTOPHONIA

SPEAKING MAPS

Wystawa „CARTOPHONIA – Speaking Maps” stanowi pierwszą odsłonę „CARTOPHONII”, międzynarodowego cyklu wystaw stworzonego przez Fabio Massimo Caruso i Riccardo Coppolę. Poprzez różne formaty i podejścia projekt ma na celu zbadanie powiązań między kartografią a sztuką współczesną. W 2025 roku projekt będzie kontynuowany wystawą we Włoszech, która odbędzie się w Rzymie w centrum kultury Mitreo Iside, od 15 listopada do 29 grudnia.

La mostra “CARTOPHONIA – Speaking Maps” costituisce la prima tappa di “CARTOPHONIA”, un ciclo itinerante di esposizioni internazionali ideato da Fabio Massimo Caruso e Riccardo Coppola che, con modalità e forme diverse, si pone l'obiettivo di esplorare i legami tra cartografia ed arte contemporanea. Nel 2025, il progetto proseguirà con una mostra in Italia, in programma presso il centro culturale Mitreo Iside di Roma, dal 15 novembre al 29 dicembre.

The exhibition “CARTOPHONIA – Speaking Maps” marks the first installment of “CARTOPHONIA”, an itinerant cycle of international exhibitions conceived by Fabio Massimo Caruso and Riccardo Coppola. Through various formats and approaches, the project aims to explore the connections between cartography and contemporary art. In 2025, the project will continue with an exhibition in Italy, to be held in Rome at the Mitreo Iside cultural center, from November 15 to December 29.

CARTOPHONIA

SPEAKING MAPS

Kuratorzy / Curatori / Curators: Fabio Massimo Caruso, Riccardo Coppola
Koordynacja artystyczna / Coordinamento artistico / Artistic coordination:
Monica Melani, Arkadiusz Sędek, Katarzyna Ziółowicz

Riccardo Coppola

Mapy (dez)orientacji, mapy komunikacji

Postrzegana jako rodzaj sceny, mapa staje się otwartym i wyartykułowanym narzędziem, prezentującym historie i sytuacje: nowe „theatrum mundi”, które robi miejsce na działanie czynników naturalnych, splecionych i powiązanych z ludzką komedią¹.

Mapy funkcjonują zarówno jako naukowe reprezentacje przestrzeni, jak i soczewki, przez które można postrzegać społeczeństwo, z silnym potencjałem poetyckim i estetycznym. W zależności od perspektywy, mapa może przedstawiać portret naturalnego, społecznego lub politycznego krajobrazu, ale może również służyć jako narzędzie do definiowania granic terytorialnych, wykorzystywanych do egzekwowania określonego wojskowego lub propagandowego systemu kontroli. Poezja i nieodłączna przemoc: podobnie jak język, mapa jest pierwotnym śladem ludzkiego doświadczenia na Ziemi, ale także skuteczną metaforą złożoności ludzkiego ducha.

W tym świetle różne pokolenia współczesnych artystów, począwszy od późnych lat 60. XX wieku, coraz częściej sięgały po słownictwo kartograficzne, stosując różne metody i cele: czasami wykorzystując je jako źródło multimedialnych lub hybrydowych projektów, a innym razem wykorzystując mapy jako medium artystyczne samo w sobie. Szczególnie w XXI wieku odniesienia do języka kartograficznego (a także topografii, geolokalizacji lub po prostu praktyki mapowania danych geograficznych) stały się cechą definiującą szeroki zakres praktyk artystycznych. Na przykład w ostatniej edycji Biennale w Wenecji ponad dwadzieścia prac zawierało kody kartograficzne, czerpiąc z nich inspirację lub wykorzystując je jako

¹ Alexandra Arènes, Axelle Grégoire i Frédérique Aït-Touati, *Terra Forma. Manuel de cartographie potentielles*, Montreuil, Éditions B42, 2023, s. 13 (tłumaczenie z języka francuskiego).

narzędzia badawcze, wliczając w to dwa całe pawilony narodowe². Odzwierciedla to głęboko zakorzenione wzorce codziennego życia: dziś mapy śledzą każdy nasz ruch. Są wbudowane w urządzenia, które nosimy w kieszeniach i stale pojawiają się w mediach. W sferze narracji geopolitycznych służą również jako narzędzia do zniekształcania i manipulacji, wpisując się w krajobraz postprawdy, definiującego większość naszego chaotycznego, współczesnego ekosystemu informacyjnego. W swoich wielu formach i funkcjach mapy nadal działają jako katalizatory konfliktów i sprzeciwu. Posiadają one jednak również wyjątkowy urok. Z jednej strony są powiązane z najbardziej zaawansowanymi technologiami, jakie posiadamy, z drugiej zaś, w swojej fizycznej formie, przywołują poczucie minionej epoki, często przyciągając romantyczne lub fetyszystyczne spojrzenie.

Gdy zbliżamy się do drugiego ćwierćwiecza XXI wieku, mapy pozostają istotnym elementem kultury na globalnej scenie. Dzięki cyfrowej demokratyzacji stale przenikają do wymiaru intymnego i codziennego. Być może jest to kluczowa różnica między naszymi dzisiejszymi relacjami z mapami a tymi z poprzednich stuleci. To, co niegdyś było domeną elit intelektualnych i naukowych, obecnie jest powszechnym, niemal współzależnym przedmiotem konsumpcji codziennego życia – trajektoria nie różni się od relacji między odbiorcami a dziełami sztuki w świecie post-internetowym. W tym kontekście sztuka współczesna nie może ignorować wszechobecności języka kartograficznego.

Wystawa ta wynika zatem z fundamentalnego impulsu antropologicznego, który łączy artystów i twórców map na przestrzeni czasu – od babilońskiego *Imago Mundi* po Google Maps, od Lascaux po sztuczną inteligencję (głęboko zakorzeniona ludzka potrzeba zlokalizowania się w świecie). Zanim jednak będziemy mogli to zrobić, musimy opracować krytyczne narzędzia do interpretacji. Kartografia, rozumiana zarówno jako metoda badawcza, jak i ekspresyjne medium, jest naturalnym wynikiem tej potrzeby. To pragnienie – tak powszechnie podzielane i głęboko ludzkie – implikuje globalne podejście do kuratorstwa i badań oraz uzasadnia zróżnicowany międzynarodowo dobór artystów do niniejszej wystawy grupowej. „CARTOPHONIA – Speaking Maps” to początek serii wystaw, które w różnych odstępach będą próbowały nakreślić trudności w definiowaniu naszej obecnej rzeczywistości. Jej celem jest zidentyfikowanie krytycznych punktów odniesienia w zmieniającym się świecie. Dobrze więc, że ta kuratorska i artystyczna podróż powinna rozpocząć się od podkreślenia uniwersalności kartografii jako systemu semiotycznego i ramy językowej dostępnej dla twórczości artystycznej.

Konwergencja różnych perspektyw artystycznych – obejmujących pochodzenie, pokolenia i metodologię – tworzy coś, co nazywam *kartofonią*: społeczność jednostek, które wykorzystując graficzną i symboliczną siłę map, ustanawiają nowy, wspólny system komunikacji. Znosząc granice wyznaczone przez

mapy polityczne, prezentowane prace nawiązują ze sobą dialog, przełamując tradycyjne podejście do czytania map. Jako język sam w sobie, mapowanie oferuje bogate słownictwo. Jest źródłem wielu stylów i sposobów pisania: werbalnego, wizualnego, graficznego, cyfrowego, poetyckiego, narracyjnego, politycznego. Zamiast szukać orientacji, Ci *kartofoniczni* artyści zapraszają nas do zagubienia się w ich osobistych geografiach, które są bardziej intymne niż obiektywne. W końcu wszyscy spędziliśmy życie czytając mapy. Ile niewykorzystanego potencjału tkwi w akcie *pisania*, a nawet *mówienia* o mapie? W pierwszym rozdziale projektu „CARTOPHONIA” każdy z artystów został poproszony o refleksję nad tym, w jaki sposób mapy służą jako narzędzie językowe w ich twórczości. Tytuł „Speaking maps” należy rozumieć zarówno nominalnie, jak i werbalnie: nie tylko jako „mapy, które komunikują” (naładowane symbolicznym, estetycznym i konceptualnym znaczeniem), ale także jako zaproszenie do mówienia językiem map. Głosy samych artystów przewijają się przez całą niniejszą publikację, między jedną reprodukcją dzieła a kolejną, oferując wgląd w to, co idea mapy oznacza dla nich – artystycznie i osobiście.

Rezultatem jest bogata i zróżnicowana rozmowa wizualna, jednakże wspólny wątek dociekań wyraźnie przebiega przez te różne podejścia do idei mapy. Wśród artystów, którzy odpowiedzieli na nasze zaproszenie, wielu z nich wydaje się bezpośrednio angażować w etymologię słowa kartografia, terminu częściowo złożonego z greckiego *graphein*, oznaczającego „pisać” lub „rysować”. Jako dyscyplina historycznie zakorzeniona w symbolicznej reprezentacji (poprzez pisanie i rysowanie) przestrzeni, kartografia w naturalny sposób przyciąga tych, których absorbują graficzne cechy map: ich znaki, ich formy i sposób, w jaki można je na nowo wyobrazić poprzez artystyczną interpretację. Rezultatem tych post-kartograficznych poszukiwań są wizualne języki złożone z linii lub geometrycznych kształtów, jak w esencjonalnych rysunkach Katarzyny Ziółowicz i pracach Teresy Anny Ślusarek, podobnie jak we fragmentarycznej mapie świata przearanżowanej przez Armelle Caron, która przywołuje rodzaj nowo wynalezionej alfabety. Globusy Enzo Pattiego, zapisane asemicznym pismem, spowijają Ziemię w onirycznej atmosferze, która odrywa się od sztucznych granic państw narodowych. Ta poetycka wizja odbija się echem w pracy zatytułowanej *Silent Atlas* autorstwa Rocío Olivares: unoszące się terytoria wydają się niezakotwiczone w nazwach, granicach lub współrzędnych. Są to otwarte, wolne przestrzenie, niezwiązane czasem ani miejscem.

Podobnie jest u Fabio Massimo Caruso, który mapuje wewnętrzne ścieżki (być może wspomnienia nieznanymi krain, pierwotne mapy) na paskach gazy, które trzepoczą jak efemeryczne ślady. Jest to ponadczasowy, uniwersalny język, który podróżuje przez epoki, zawsze napędzany tym samym pragnieniem: odkrywania przestrzeni i wyobrażania sobie jej możliwych reprezentacji. Patrząc wstecz na pochodzenie słowa „mapa”, przypominamy sobie, że kiedyś odnosiło się ono do tkanin lub tekstyliów. Tymczasem łacińska *charta* łączy się ze zwiniętym papirusem i greckim *charássein* (χαράσσειν), co oznacza „nacinać” lub „grawerować”, ponieważ wczesne powierzchnie pisarskie często wymagały rzeźbienia w celu utrwalenia znaków. Innymi słowy, materialność i inskrypcja poprzedzały nasze współczesne rozumienie map i powracają dziś w pracach artystów. Katarzyna Winczek dołącza do tej linii dociekań ze swoimi naciętymi mapami, nakładając graficzne gesty na powierzchnie, które stają się metaforami samej Ziemi.

² Autor odnosi się do pawilonów narodowych Zjednoczonych Emiratów Arabskich (Abdullah Al Saadi, Sites of Memory, Sites of Amnesia, kurator: Tarek Abou El Fetouh) i Australii (Archie Moore, „kith and kin”, kurator: Ellie Buttrose) prezentowanych na 60. Międzynarodowej Wystawie Sztuki La Biennale di Venezia (20 kwietnia – 24 listopada 2024). W ramach wystawy głównej kurator Adriano Pedrosa poświęcił również sporo miejsca emblematycznej instalacji multimedialnej Bouchry Khalili entitled *The Mapping Journey Project* (2011), która stanowi bijące serce wystawy w Pawilonie Centralnym Arsenatu, zatytułowanej „Foreigners Everywhere – Stranieri Ovunque”.

Tworzenie map może być również narzędziem do bardziej intymnych i introspektywnych form badań artystycznych. Estée Krikorian konstruuje narracyjny świat za pomocą osobistego systemu mapowania jako metody pisania. Inni artyści, jak np. Birhanu Manaye, kreślą krajobrazy pamięci i podświadomości, tworząc organiczne wzory, które odzwierciedlają mapy geologiczne lub topograficzne. Monica Melani rysuje inny rodzaj wewnętrznej mapy, służąc jako postanieniec i strażnik energetycznego języka wewnętrznego „ja”, badając materię i transformację. Podczas gdy jej prace czerpią z samoświadomości, inni twórcy podchodzą do ciała poprzez zupełnie inne rejestry: Na przykład fotografie Arkadiusza Sędko mapują je na skrzyżowaniu intymności, psychiki i kosmosu, z kolei Shamina Anam zabiera nas w głąb samego organizmu. Dla tych artystów ciało i umysł tworzą rodzaj kartograficznej chimery, nieustannie się zmieniającej i otwartej na reinterpretację, na ciągły proces przepisywania.

Na przecięciu intymnej i zbiorowej kartografii odnajdujemy Guendalinę Salini, która dzięki wykorzystaniu koca gromadzi ciepłe, pozbawione twarzy ślady ludzkiego życia, oferując zaproszenie do przekraczania barier międzyludzkich. Farah Harmouch również pracuje z tkaniną, wplatając warstwy osobistych historii w kartograficzną refleksję na temat uniwersalnego doświadczenia migracji i jej roli w kształtowaniu tożsamości. W tym samym duchu powstał *Ogród Kairu* Najli Said, badającej prywatne i zbiorowe tabu, fotografując biblijne jabłko w miejscach w Kairze, w których mieszkańcy anonimowo przyznali się do doświadczania fantazji seksualnych. Fotograficzny projekt mapowania jest formą współtworzenia, która łączy samostanowienie z wykorzystaniem kartografii jako narzędzia do badania relacji jednostki z przestrzenią publiczną. Równowaga między tym, co osobiste, a tym, co wspólne, ma również kluczowe znaczenie dla projektów urbanistycznych Mhameda El Forsiego, który wykorzystuje i tworzy algorytmy do *pisania i rysowania* przyszłości miast.

Pod koniec tej wieloaspektowej podróży możemy wzbogacić się o nowe sposoby widzenia – i nowe narzędzia, dzięki którym pocujemy się bardziej zorientowani w świecie. Paradoks polega na tym, że możemy również skończyć tę podróż bardziej zdeorientowani niż wcześniej, zagubieni wśród wielu post-kartograficznych propozycji. Co ciekawe, po spotkaniu z tą kartograficzną społecznością będziemy przynajmniej wiedzieć, jak zapytać o drogę.

A jeśli kiedykolwiek znajdziesz się zagubiony w powodzi tego labiryntowego i przeciążonego świata, pozwól mi zaoferować Ci prostą radę: mów językiem map. Każda odmiana, każdy dialekt, każdy akcent będzie w sam raz. Jest to coś, czego nauczyłem się od artystów.

Riccardo Coppola

Delle mappe per (dis)orientarsi, delle mappe per comunicare

Immaginata come una sorta di palcoscenico, la mappa diventa uno strumento aperto e articolato, che mette in scena storie e situazioni: un nuovo "theatrum mundi" che fa spazio all'azione di agenti naturali, intrecciati e associati alla commedia umana¹.

Le carte geografiche si configurano tanto come una riproduzione scientifica dello spazio, quanto come un insieme di finestre sulla società dal forte potenziale poetico ed estetico. A seconda dello sguardo volto su di esso, l'oggetto-mappa può rappresentare il ritratto di un paesaggio naturale, sociale o politico, ma anche un dispositivo di perimetrazione territoriale, nell'ambito dell'affermazione di un determinato sistema di controllo militare o propagandistico. Poesia e violenza intrinseca: come la parola, la mappa è una traccia primordiale dell'esperienza antropica sulla Terra, ma anche una metafora efficace dell'ambiguità dello spirito umano.

In questa prospettiva, diverse generazioni di artisti contemporanei, a partire dalla fine degli anni '60, si sono appropriate del vocabolario cartografico con frequenza, metodi ed ambizioni diverse: talvolta come risorsa per dei progetti multimediali o ibridi, talvolta utilizzando le mappe come vero e proprio medium artistico. Nel corso del nuovo millennio, in particolare, il riferimento al linguaggio cartografico (ma anche alla topografia, alla geolocalizzazione o semplicemente al concetto di rilevamento di dati geografici) sembra permeare in modo sempre più netto le pratiche artistiche più disparate. Nella sola ultima edizione della Biennale di Venezia, ad esempio, si sono contate oltre venti opere che hanno fatto uso dei codici della cartografia o che si servono della stessa come ispirazione o strumento di indagine, tra

¹ Alexandra Arènes, Axelle Grégoire e Frédérique Aït-Touati, *Terra Forma. Manuel de cartographie potentielles*, Montreuil, Éditions B42, 2023, p. 13 (traduzione dal francese).

cui dui interi padiglioni nazionali². Ciò riflette degli schemi consolidati del quotidiano: al giorno d'oggi, le mappe seguono ogni nostro passo, sono integrate ai dispositivi nelle nostre tasche e appaiono quotidianamente nei media. Nell'ambito della narrazione geopolitica, inoltre, possiamo ritrovarle come oggetto di distorsioni o manipolazione arbitrarie, finendo per alimentare anche quella post-verità che caratterizza una consistente fetta del caotico paesaggio della comunicazione contemporanea. Le carte geografiche, nelle loro molteplici tipologie e finalità, si confermano quindi catalizzatori di dispute e resistenze. Sono inoltre degli straordinari veicoli di una certa fascinazione nei loro confronti, in quanto parallelamente associabili sia alle più alte tecnologie attualmente esistenti, sia, nella loro versione fisica, a degli oggetti che sembrano incapsulare un tempo ormai andato, e che per questo attraggono spesso uno sguardo romantico o feticistico su di esse.

Alle soglie del secondo quarto di questo ventunesimo secolo, le mappe continuano quindi a rappresentare un dato culturale essenziale nell'attualità internazionale. A seguito della loro democratizzazione portata dalla rivoluzione digitale, esse si sono progressivamente infiltrate nella dimensione dell'intimo e del quotidiano. Quest'ultima osservazione costituisce probabilmente la grande differenza nell'evoluzione del rapporto mappa-individuo nella nostra epoca rispetto ai secoli precedenti. Si è passati da una dinamica di consultazione delle mappe esclusiva e limitata alle élite intellettuali o scientifiche, ad un più esteso e massivo consumo di esse, che rasenta spesso le proprietà dell'interdipendenza. Una parabola parallela e per certi versi simile all'evoluzione della relazione tra pubblico ed opera d'arte nel mondo post-internet. In tale scenario, l'arte contemporanea non può esimersi dal rifuggire da questa onnipresenza cartografica.

La presente mostra nasce dunque, in primo luogo, dall'esigenza antropologica che accomuna artisti e cartografi di ogni epoca, dall'*Imago Mundi* babilonese a Google Maps, da Lascaux all'IA: il bisogno intrinseco di saper situare sé stessi nel mondo. Per poterlo fare, occorre innanzitutto individuare delle chiavi di lettura critiche. La cartografia intesa come campo d'azione e di ricerca, in questo senso, è la naturale conseguenza di questo impeto di curiosità. Questa aspirazione, così orizzontale e così comune, previa alla concezione di questa mostra implica un approccio globale allo studio della materia, ed una selezione internazionale di artisti ed artiste ne è la diretta conseguenza. "CARTOPHONIA – Speaking Maps" inaugura così facendo un ciclo di esposizioni che, nelle sue varie peregrinazioni, cercherà di mappare le difficoltà nel poter identificare delle "coordinate della realtà" nel mondo contemporaneo, con l'obiettivo di reperire quei punti di riferimento critici di cui sopra. Non si poteva dunque che dare il via a questo percorso critico-artistico-curatorio itinerante se non mettendo l'accento sull'universalità della cartografia in quanto supporto semiotico e apparato linguistico a servizio della pratica artistica.

² L'autore fa riferimento alle esposizioni dei padiglioni degli Emirati Arabi Uniti (Abdullah Al Saadi, "Sites of Memory, Sites of Amnesia", a cura di Tarek Abou El Fetouh) e dell'Australia (Archie Moore, "kith and kin", a cura di Ellie Buttrose) nel corso della 60esima Esposizione Internazionale d'Arte di Venezia (20 aprile – 24 novembre 2024). Da sottolineare inoltre il grande spazio dedicato dal curatore Adriano Pedrosa all'emblematica installazione multimediale *The Mapping Journey Project* (2011) di Bouchra Khalili, vero e proprio cuore pulsante dell'allestimento della mostra presso il Padiglione Centrale dell'Arsenale di Venezia, dal titolo "Foreigners Everywhere – Stranieri Ovunque".

L'intreccio di sguardi di artiste e artisti di diverse origini e generazioni che confluisce nello stesso spazio costituisce, ai miei occhi, una *cartofonia*: una comunità di individui che, appoggiandosi sulle proprietà grafiche e simboliche delle mappe, creano un nuovo sistema condiviso di comunicazione. Annullando le frontiere delle carte politiche, le opere esposte conversano tra loro, destrutturando l'approccio tradizionale alla lettura di una mappa. Quest'ultima, in quanto vera e propria forma di linguaggio, rappresenta in tal modo un vocabolario, una sorgente di forme e stili diversi di scrittura (verbale, plastica, grafica, digitale, poetica, narrativa, politica...). Al posto di accompagnare l'individuo nel suo ritrovarsi in un determinato spazio, le artiste e gli artisti *cartofoni* ci invitano a perderci nei nuovi orizzonti di queste rappresentazioni intime, più che oggettive. Del resto, abbiamo sempre letto e interpretato delle mappe nel corso della nostra vita, ma quanto potenziale inespresso risiede nell'atto di poter *scrivere* o addirittura *parlare* una mappa?

Per questa prima manifestazione di "CARTOPHONIA", dunque, ogni artista è stato invitata/o a riflettere sulle ragioni e le modalità in cui le mappe possono rappresentare un supporto linguistico per il proprio lavoro. Il titolo *Speaking Maps* è perciò da intendersi come una frase sia nella sua forma nominale che verbale: l'idea di presentare delle "mappe parlanti" (ossia "comunicanti", dense di significato per il loro valore simbolico, estetico e concettuale) va di pari passo alla possibilità di considerare le mappe come un vero e proprio linguaggio condiviso (*to speak Map*). Le voci stesse dei partecipanti attraversano le pagine di questo catalogo, tra la riproduzione di un'opera e l'altra, riportando ciò che essenzialmente significa l'idea di mappa nella loro visione artistica ed umana.

Il risultato di questo invito collettivo ad una conversazione carto-artistica è alquanto eterogeneo nelle sue forme, seppur la matrice comune di questo dialogo resta ben visibile in superficie. Tra i diversi approcci che possiamo individuare tra chi ha risposto al nostro invito, possiamo riscontrare un gruppo di artisti/e che sembrano voler risalire al senso profondo dell'etimologia del termine cartografia, ossia "scrivere, disegnare" (*-graphein*) una carta. Affrontando una disciplina che, essenzialmente, si occupa della *scrittura* simbolica di uno spazio, molti artisti si interessano alla dimensione grafica delle mappe, ai segni che la compongono e a come le loro potenzialità possano essere estese o accentuate dalla reinterpretazione artistica. Il prodotto di queste esplorazioni comunicative post-cartografiche sono, ad esempio, le linee e le forme geometriche che sembrano impregnarsi della struttura delle mappe nei disegni essenziali di Katarzyna Ziłowicz o nelle opere di Teresa Ślusarek. Oppure, il planisfero scomposto in mille pezzi e "riordinato" da Armelle Caron, che va quasi a voler formare un nuovo alfabeto. Anche i mappamondi di Enzo Patti suggeriscono nuovi orizzonti linguistici: la sua "scrittura asemica" attraversa e avvolge la Terra di un'aura sognante, affrancandosi dalla rappresentazione di quelle artificiose convenzioni rappresentate dai confini. Un'aspirazione poetica condivisa anche dall'*Atlante Muto* di Rocío Olivares, in cui le diverse illustrazioni di territori verosimilmente appartenenti ad una raccolta di carte geografiche fluttuano nella superficie delle pagine bianche, senza essere associati a nomi, stati confinanti o coordinate geografiche specifiche. Sono spazi aperti e liberi, nel tempo e nello spazio. Seguendo questo stesso principio, Fabio Massimo Caruso dipinge i suoi inconfondibili segni mappando dei percorsi interiori, forse dei ricordi di territori inesplorati o delle carte primordiali, il tutto su delle bende di garza

svolazzanti. Un linguaggio atemporale e universale, che attraversa le epoche secondo la stessa ambizione: la scoperta dello spazio e lo studio delle possibilità delle sue rappresentazioni. Per tornare alla componente etimologica, è opportuno sottolineare che, in origine, il termine "mappa" si riferiva a panni, drappi, tessuti. "Carta", invece, è da ricondursi al latino *charta*, che si collega tanto all'immagine di papiri arrotolati, quanto al greco *charássein* (χαράσσειν), che significa "incidere", "scalfire", "scrivere incidendo", poiché i primi supporti per la scrittura richiedevano proprio l'incisione. La materialità e la scrittura, insomma, precedono il concetto moderno di mappa, per poi riaffiorare nella contemporaneità per merito dello sguardo dell'artista. Anche Katarzyna Winczek si inserisce in questa ricerca, grazie alle sue mappe incise (per l'appunto) che stratificano con insistenza il gesto grafico su una matrice che diventa metafora della superficie terrestre.

Scrivere attraverso le mappe può essere anche un metodo efficace per dei progetti artistici piuttosto legati ad una dimensione più intimista: Estée Krikorian, ad esempio, elabora un universo narrativo utilizzando un personale sistema cartografico come strumento di ricerca. C'è chi invece, come Birhanu Manaye, propone delle possibili illustrazioni degli itinerari dell'inconscio e della memoria, la cui sintesi forma delle trame organiche che sembrano imparentate con quelle delle carte geologiche o topografiche. Monica Melani traccia un altro tipo di "mappe di percorsi interiori", agendo da messaggera e custode del linguaggio energetico dell'Io, attraverso lo studio del potenziale della materia e delle sue trasformazioni. In modo parallelo, ma con approcci totalmente diversi, le fotografie di Arkadiusz Sędek realizzano delle mappature del corpo tra l'intimo, la psiche e il cosmo, mentre Shamina Anam ci porta direttamente all'interno dell'organismo. Corpo e mente si configurano, nel lavoro di queste artiste e questi artisti, come una chimera cartografica aperta ad una sua continua riscrittura.

Al confine tra cartografia dell'intimo e cartografia del collettivo si collocano invece le coperte-planisferi di Guendalina Salini, che recuperano frammenti calorosi di esistenze senza volti, aprendo al superamento delle barriere interpersonali. Anche Farah Harmouch associa la materia tessile a vari strati di storie personali: la sua cartografia sensibile, sviluppata a partire dall'incontro di diversi racconti individuali, riflette sull'universalità dei fenomeni migratori e sul loro impatto nella definizione del concetto di identità. Sulla scia di questi approcci, il progetto *Garden of Cairo* di Najla Said indaga i tabù individuali e collettivi, fotografando una mela di biblica memoria nei luoghi segnalati da vari cittadini del Cairo in cui essi hanno dichiarato di aver provato una fantasia sessuale nel corso della loro vita. Una serie fotografica impostata come una mappatura collettiva, una co-creazione che invita all'autodeterminazione esplorando il rapporto tra individuo e spazio pubblico mediante il mezzo cartografico. L'equilibrio tra singolo e collettivo è centrale, infine, anche nei progetti di design urbano di Mhamed El Forsi, che prova a *disegnare* e a *scrivere* il futuro delle città anche attraverso specifici algoritmi.

Alla fine di questo variegato percorso, saremo probabilmente arricchiti dalla scoperta di tutte queste interpretazioni. Possiamo effettivamente affermare che si tratta di una serie di punti di vista che, venendoci incontro, ci aiutano a farci sentire un po' più orientati nel mondo. La conseguenza naturale e paradossale di questa condizione è che, al tempo stesso, ci ritroveremo ancor più facilmente disorientati davanti

a tutte queste ipotesi post-cartografiche. Ma dopo aver conosciuto la comunità *cartofona*, sapremo quantomeno come chiedere delle indicazioni.

Nel momento in cui vi sentirete persi nel flusso di questo labirintico e bulimico mondo, mi permetto di offrirvi un consiglio: parlate la lingua delle mappe. Qualsiasi sua variazione, dialetto o accento sono validi. L'ho imparato dagli artisti.

Riccardo Coppola

Maps for (dis)orientation, maps for communication

Seen as a kind of stage, the map becomes an open and articulated tool, showcasing stories and situations: a new "theatrum mundi" that makes room for the action of natural agents, intertwined and associated with the human comedy¹.

Maps function both as scientific representations of space and as lenses through which to view society, with a strong poetic and aesthetic potential. Depending on the perspective, a map can depict a portrait of a natural, social, or political landscape, but it can also serve as a tool for defining territorial boundaries, used to enforce a particular military or propagandistic control system. Poetry and inherent violence: like language, the map is a primal trace of human experience on Earth, but also an effective metaphor for the complexity of the human spirit.

¹ Alexandra Arènes, Axelle Grégoire and Frédérique Aït-Touati, *Terra Forma. Manuel de cartographie potentielles*, Montreuil, Éditions B42, 2023, p. 13 (translation from French).

In this light, various generations of contemporary artists, beginning in the late 1960s, have increasingly embraced cartographic vocabulary, with different methods and goals: sometimes using it as a resource for multimedia or hybrid projects, and at other times, employing maps as an artistic medium itself. In the 21st century, especially, references to cartographic language (as well as topography, geolocation, or simply the practice of mapping geographic data) have become a defining feature of a wide range of artistic practices. For instance, in the most recent edition of the Venice Biennale, more than twenty works featured cartographic codes, either drawing on them as a source of inspiration or using them as tools of inquiry, including two entire national pavilions². This reflects deeply rooted patterns of everyday life: today, maps follow our every move. They are embedded in the devices we carry in our pockets and appear constantly in the media. In the realm of geopolitical narratives, they also serve as tools for distortion and manipulation, feeding into the post-truth landscape that defines much of our chaotic contemporary information ecosystem. In their many forms and functions, maps continue to act as catalysts for conflict and resistance. But they also possess a unique allure. On the one hand, they are tied to the most advanced technologies we have; on the other, in their physical form, they evoke a sense of a bygone era, often drawing a romantic or fetishistic gaze.

As we approach the second quarter of the twenty-first century, maps remain a vital cultural fixture on the global stage. Thanks to their digital democratization, they have steadily infiltrated the intimate and the everyday dimension. This, perhaps, is the key difference between our relationship to maps today and that of previous centuries. What was once the preserve of intellectual and scientific elites is now a widespread, almost interdependent, object of consumption of daily life – a trajectory not unlike that of the relationship between audiences and artworks in the post-internet world. Within this context, contemporary art can hardly ignore the omnipresence of cartographic language.

This exhibition, then, stems from a fundamental anthropological impulse that unites artists and mapmakers across time – from Babylon's *Imago Mundi* to Google Maps, from Lascaux to AI: the deep-seated human need to locate oneself in the world. But before we can do that, we must develop critical tools for interpretation. Cartography, understood as both a research method and an expressive medium, is a natural outgrowth of that urge. This desire – so widely shared and deeply human – implies a global approach to curating and research and justifies the internationally diverse selection of artists of this group show. "CARTOPHONIA – Speaking Maps" marks the beginning of a series of exhibitions that will, in its various iterations, attempt to chart the difficulties of defining our present reality. It seeks to identify critical reference points in a shifting world. It is only fitting, then, that this curatorial and artistic journey should begin by emphasizing the universality of cartography as a semiotic system and a linguistic framework available to artistic practice.

² The author refers to the national pavilions of the United Arab Emirates (Abdullah Al Saadi, "Sites of Memory, Sites of Amnesia", curated by Tarek Abou El Fetouh) and Australia (Archie Moore, "kith and kin", curated by Ellie Buttrose) presented at the 60th International Art Exhibition of La Biennale di Venezia (April 20 – November 24, 2024). Within the main exhibition, curator Adriano Pedrosa also devoted significant space to Bouchra Khalili's emblematic multimedia installation *The Mapping Journey Project* (2011), which stands as the beating heart of the exhibition at the Central Pavilion of the Arsenale, titled "Foreigners Everywhere – Stranieri Ovunque".

The convergence of diverse artistic perspectives – spanning origins, generations, and methodologies – forms what I call a *cartophonie*: a community of individuals who, using the graphic and symbolic power of maps, establish a new shared system of communication. By dissolving the borders found in political maps, the works on display engage in dialogue with each other, breaking apart traditional approaches to map-reading. As a language in itself, mapping offers a rich vocabulary. It is a source of multiple styles and modes of writing: verbal, visual, graphic, digital, poetic, narrative, political. Rather than seeking orientation, these *cartophonic* artists invite us to get lost in their personal geographies, which are more intimate than objective. After all, we all have spent our lives reading maps. But how much untapped potential lies in the act of *writing*, or even *speaking*, a map?

For this first chapter of "CARTOPHONIA", each artist was invited to reflect on the ways in which maps serve as a linguistic tool in their practice. The title "Speaking Maps" is meant to be understood both nominally and verbally: not only as "maps that communicate" (charged with symbolic, aesthetic, and conceptual meaning), but also as an invitation to speak the language of maps. The voices of the artists themselves run throughout this catalogue, between one reproduction of an artwork and the next, offering insights into what the idea of a map means to them – artistically and personally.

The result is a rich and varied visual conversation. Still, a shared thread of inquiry clearly runs through these different approaches. Among those who responded to our invitation, a number of artists seem to engage directly with the etymology of the word *cartography*, a term partially composed by the Greek *graphein*, meaning "to write" or "to draw". As a discipline historically rooted in the symbolic representation (through writing and drawing) of space, cartography naturally attracts those drawn to the graphic qualities of maps: their signs, their forms, and how these can be reimagined through artistic interpretation. These post-cartographic explorations result in visual languages made up of lines or geometric shapes, as seen in the essential drawings of Katarzyna Ziłowicz and the works of Teresa Ślusarek. Or in the fragmented world map rearranged by Armelle Caron, that evokes a sort of newly invented alphabet. Enzo Patti's globes, inscribed with "asemic writing", envelop the Earth in a dreamlike atmosphere that breaks away from the artificial boundaries of nation-states. This poetic vision is echoed by Rocío Olivares's *Silent Atlas*, where floating territories appear unanchored to names, borders, or coordinates. These are open, free spaces, unbound by time or place.

Similarly, Fabio Massimo Caruso maps internal pathways (perhaps memories of unknown lands or primordial maps) on strips of gauze that flutter like ephemeral traces. This is a timeless, universal language that travels across eras, always propelled by the same desire: to explore space and imagine its possible representations. Looking back to the origin of the word "map," we recall that it once referred to cloths or textiles. The Latin *charta*, meanwhile, connects to rolled papyrus and the Greek *charássein* (χαράσσειν), meaning "to incise" or "to engrave," as early writing surfaces often required carving to record marks. Materiality and inscription, in other words, preceded our modern understanding of maps, and resurface today in the work of artists. Katarzyna Winczek joins this line of inquiry with her incised maps, layering graphic gestures onto surfaces that become metaphors for the Earth itself.

Map-making can also be a tool for more intimate and introspective forms of artistic research. Estée Krikorian, for instance, constructs a narrative world using a personal mapping system as a method of writing. Others, like Birhanu Manaye, chart the landscapes of memory and the unconscious, creating organic patterns that echo geological or topographical maps. Monica Melani draws another kind of internal map, serving as messenger and guardian of the inner self's energetic language, exploring matter and transformation. While her work draws on self-awareness, other artists approach the body through entirely different registers: Arkadiusz Sędek's photographs, for instance, map it at the crossroads of intimacy, psyche, and cosmos, whereas Shamina Anam takes us deep into the organism itself. For these artists, the body and mind form a kind of cartographic chimera, constantly in flux and open to reinterpretation, to a continuous process of rewriting.

At the intersection of intimate and collective cartography, Guendalina Salini's blanket-world maps gather warm, faceless traces of human lives, offering an invitation to transcend interpersonal barriers. Farah Harmouch also works with fabric, weaving layers of personal stories into a cartographic reflection on the universal experience of migration and its role in shaping identity. In the same spirit, Najla Said's *Garden of Cairo* explores private and collective taboos, photographing a biblical-like apple in locations across Cairo where locals anonymously confessed to having experienced sexual fantasies. A photographic mapping project, it is a form of co-creation that links self-determination with the use of cartography as a tool for exploring the individual's relationship to public space. The balance between the personal and the communal is also central to Mhamed El Forsi's urban design projects, which use and create algorithms to *write* and *draw* the future of cities.

By the end of this multifaceted journey, we may find ourselves enriched with new ways of seeing – and new tools to feel more oriented in the world. The paradox is that we may also end up more disoriented than before, lost among these many post-cartographic propositions. But after meeting this *cartophonic* community, we will at least know how to ask for directions.

And if ever you find yourself lost in the flood of this labyrinthine and overburdened world, allow me to offer you a simple piece of advice: speak the language of maps. Any variation, any dialect, any accent of it will be just right. It is something I have learned from the artists.

Fabio Massimo Caruso

Wspólna pamięć wewnętrzna

Poprzez bandaże miałem na celu przedstawić rosnącą liczbę map, tworzonych przez gęstą sieć znaków – pionowych i poziomych, symboli, liczb, krzywych i sinusoid – jako oryginalne formy południków i równoleżników.

Elementy tworzone przez akt malowania stały się rodzajem sprężyn, trampolin, tekstur materialnych orkiestracji, dźwięków wyłaniających się jako nowe partytury zarysowane na gazie, echa pamięci: otwarty plac budowy dla ciągłej kompozycji, która musi pozostać wolna.

Kolekcja bandaży tworzy instalację, dialog między nimi a światem kreowanym przez znaki graficzne, struktury geometryczne i niezależne formy. Są to ślady doświadczeń zebranych z całego świata, ze spotkań i marzenia, które nigdy nie przestaje istnieć... marzenia o nieustannym tworzeniu.

Jako wsparcie dla tego projektu artystycznego wybrałem gazę, co nastąpiło po rozważeniu jej zwykłego zastosowania – przykrywania ran, owijania ich. Widziałem ją jako „wolne ciało”. Autonomiczne. Patrząc na bandaże z innej perspektywy i przypisując im nowe role, bandaże naturalnie nadawały się do tej nowej formy ekspresji. Kiedy ułożyłem je na ścianie, spadły na podłogę, a ich końce dotknęły ziemi, w ten sposób zaczęły przyjmować nową rolę. Rozwijając się wyraźnie w przestrzeni, przyjmują inny wymiar, domagają się samostanowienia, wchodząc w nową perspektywę. Moje bandaże, rozciągające się po podłodze i spadające ze ściany, niczego nie owijają. Zamiast tego reprezentują wolność w czasach, gdy formy ekspresji są ograniczone. Otwierając się na przestrzeń wolną od ograniczeń, symbolizują pragnienie odkrywania i dzielenia się zaskakującymi podróżami przez otwarte terytoria. Dzięki umieszczonym na nich znakom zapraszają nas do snu, który czasami tkwi w nas.

Bandaże opowiadają i gromadzą wędrówkę w obrębie wewnętrznej ścieżki, przemierzając rozległe terytorium pamięci. Niczym nowy alfabet, bandaże te przekazują znaczenie i przywołują nowe scenariusze, gotowe rozciągać się na morzach, górach, wzgórzach, równinach i najbardziej intymnych krajobrazach. Śledzą znaki, jak gdyby stanowiły twarze wskazujące na metafizyczne, rzeczywiste lub wymaginowane kierunki, z których wszystkie wyznaczają ścieżkę. Dokąd chcemy iść? Gdzie chcemy skończyć? Czy mamy

mapę do naśladowania? Znaki na bandażach reprezentują te trasy, spadając ze ściany na podłogę, opowiadając historie z nieczytelnych części pamięci. Znaki te w zmienny sposób ujawniają wewnętrzne geografie. Są performatywne, zmutowane, a nawet statyczne. Po ich przerodzeniu się, delikatnie jak zdobywcy nieskończonych przestrzeni, poruszają się w kierunku ludzi, wchodząc z nimi w interakcję, zapraszając do dotyku. Prowokują zmysły i pobudzają ciekawość. To wewnętrzne „ja” chce odkrywać, wyruszyć w przygodę, aby poznać drogę (kartografię), która jak dotąd była nieznana i której być może nigdy nie byłoby odwagi uchwycić, ze wszystkimi lękami i niepewnościami, które na nich ciążyą. Jednocześnie niosą one nadzieję, która jest jeszcze wyczuwalna wśród magmy ukrytej i poruszonej pod tymi bandażami. Są przelewającymi się rzekami symboli, liter i cyfr, płynącymi z powierzchni w kierunku tych, którzy chcą wejść z nimi w interakcję.

Obserwatorzy, stojąc przed obrazami podczas procesu „wizualnej eksploracji”, mogą wyobrazić sobie w ich wnętrzu, nie ograniczając się do jednego konkretnego miejsca na kuli ziemskiej. Jest to okazja do odbycia podróży przez intymny – zarówno figuratywny, jak i abstrakcyjny – krajobraz, pełen myśli, uczuć i działań. To podróż uniwersalna, bez rozróżnienia. Kompozycje w każdym obrazie, w mojej wizji, reprezentują miejsce, przestrzeń, miasto, związek, wewnętrzne terytorium, które przechowujemy w sobie. Obrazy zachęcają do odbycia podróży w głąb siebie, bez ograniczeń. Wszystkie bandáže tworzą razem jedną, unikalną mapę.

Spróbujmy wyobrazić sobie naszą tożsamość jako odcisk kciuka zanurzonego w tuszu na kartce papieru. Każdy z nas ma taki odcisk. Kiedy przyjrzymy się liniom, które go tworzą, okaże się, że jest to odwzorowanie (mapping), którego współrzędne poruszają się nieregularnie, niczym ścieżka, znak, który należy do nas.

Mapy, te pierwsze, narodziły się z podróży, z informatorów o szczegółach, emocjach, wizjach i naturalnych krajobrazach. Ich pismo, początkowo bez słów, składało się ze znaków, które przesuwaty się po skórze lub papierze. Graffiti, podobnie jak to znalezione w jaskiniach, było wskaźnikiem przestrzeni, kierunków, znaków informacyjnych. W późniejszym czasie mapy zostały wzbogacone przez słowa, a wraz ze wzrostem wiedzy geograficznej przybrały one precyzyjną formę dokumentacji. Każda mapa wydaje się być przestaniem dla ludzkości, dziedzictwem wiedzy zrodzonym z podróży, ruchu i egzystencjalnego pragnienia. Ścieżki mogą prowadzić do celu, ale ważne jest, aby podjąć podróż, zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz siebie. Zawsze istnieje nowa mapa do stworzenia. Rolka papieru otwiera się i przesuwa po stole lub podłodze. Jest całkowicie pusta. Wypełnij ją!

Fabio Massimo Caruso

Memoria interna condivisa

Attraverso delle bende, ho voluto rappresentare un numero crescente di carte geografiche, generate da un fitto reticolo di segni, verticali e orizzontali, caratteri, numeri, curve e sinusoidi – originali forme di meridiani e paralleli.

È come se gli elementi compositivi tracciati dall'azione pittorica fossero molle, trampolini di lancio, trame di orchestrazioni materiche, sonorità che emergono disegnando sulle garze nuovi spartiti, echi della memoria: un cantiere aperto per i lavori in corso di una composizione che deve essere libera.

Le bende nel suo insieme formano un'installazione, un colloquio tra esse ed il mondo, creato dai segni pittorici, architetture geometriche e indipendenti. Sono tracce di esperienze accumulate in giro per il mondo, dagli incontri e da un sogno che non finisce mai di esistere... quello di creare sempre.

La scelta delle garze come supporto per il progetto artistico è nata da una considerazione riflettendo sull'uso solito che se ne fa - per coprire le ferite, fasciandole intorno ad esse. Ma io le ho “viste come un corpo libero”. Autonomo. Considerandole sotto un altro punto di vista, assegnando loro altri compiti, le bende si sono prestate spontaneamente alla nuova espressione. Così, allestendole sulla parete, le ho fatte cadere al suolo e, posizionate con la parte finale sul pavimento, hanno iniziato ad interpretare un altro ruolo. Srotolandosi audacemente nello spazio a disposizione, con un po' di narcisismo, vivono un'altra dimensione, da protagoniste, inoltrandosi in una prospettiva nuova. Le mie bende, allungandosi sul pavimento e calando dalla parete, non avvolgono nulla. Al contrario, esse manifestano libertà in un momento in cui le forme di espressioni sono limitate; ma aprendosi nello spazio, sciolte da ogni vincolo, rappresentano il desiderio attraverso i segni su di esse di percorrere e raccontare viaggi sorprendenti in territori liberi. Un invito al sogno che vive a volte assopito dentro di noi.

Le bende narrano e raccolgono il viaggio all'interno di un percorso interiore nel grande territorio della memoria. Un alfabeto che si estende sopra il mare, i fiumi, le colline i monti, le pianure e gli scenari più intimi scrivendo i loro tratti come fossero volti che raccontano direzioni metafisiche, reali o fantastiche, ma che comunque indicano un percorso. Dove vogliamo andare? Dove vogliamo arrivare? Abbiamo

una nostra mappa da seguire? I segni sulle bende rappresentano questi itinerari e vengono giù dal muro per arrivare sul pavimento, narrando storie che appartengono alle aree indecifrabili della memoria. Geografie interiori, mutanti, performative, camaleontiche o statiche. Una volta scese, calando giù come conquistatori gentili di spazi infiniti, vanno verso le persone interagendo con loro, facendosi toccare. Provocando sensazioni, incuriosendo. È l'uomo interiore che desidera scoprire, gettarsi nell'avventura per conoscere la via (la cartografia) fino ad allora sconosciuta e che probabilmente non aveva mai voluto incontrare con tutte le paure e le incertezze che lo assillano. Ma anche con le sue speranze, rotte, che in questa mia ricerca lasciano scie di segni nel magma delle bende; sono fiumi in piena straripanti di simboli, lettere e cifre che si dirigono dalla superficie verso chi desidera interagire con loro.

L'osservatore, posto dinanzi ai dipinti durante il percorso di "esplorazione visiva", può immaginare di ritrovarsi al suo interno, senza porsi il limite di essere in quello o in un altro luogo del globo.

È una possibilità di compiere un viaggio in un paesaggio intimo-figurativo ed astratto colmo di pensieri, sentimenti ed azioni, che vale per tutti, senza distinzioni. Le composizioni di ogni dipinto, assecondando una mia interpretazione, rappresentano un luogo, un posto, una città, una relazione, un territorio interiore che custodiamo in noi. Il lavoro pittorico da diversi punti di considerazione offre l'opportunità di percorrere un itinerario nel suo profondo senza porsi alcun limite. Tutte le bende insieme significano una mappa unica.

Immaginiamo la nostra identità come il timbro di un pollice intriso d'inchiostro su di un pezzo di carta. Ognuno di noi ne ha uno. Osservando con attenzione le linee che lo compongono appare come una mappatura le cui coordinate si muovono irregolari come a rappresentare un percorso, un marchio che ci appartiene.

Le mappe, le prime mappe sono nate da viaggi, informatori di dettagli, di emozioni, di visioni e scenari naturali. La loro scrittura, in un primo momento senza parole, era formata dai segni che si muovevano sulla pelle o sulla carta. Graffiti somiglianti a quelli trovati nelle caverne, indicatori di spazi di direzioni, di contenitori informativi. Le parole hanno poi arricchito le mappe e con le conoscenze geografiche hanno assunto sempre più forme di documentazione precisa. Ogni mappa sembra un messaggio per l'umanità, un lascito per la conoscenza, grazie al viaggio, agli spostamenti e ai desideri esistenziali.

I percorsi sgorgano forse per raggiungere una meta, ma l'importante è compiere il percorso, dentro e fuori di noi. Esiste sempre una nuova mappa da scrivere. Un rotolo si apre e scivola su un tavolo o per terra - è completamente vuoto. Riempilo!

Fabio Massimo Caruso

Shared Inner Memory

Through the bandages, I aimed to represent an increasing number of maps, created by a dense network of signs – vertical and horizontal, characters, numbers, curves, and sinusoids – as original forms of meridians and parallels.

The elements drawn by the act of painting became sort of springs, trampolines, textures of material orchestrations, sounds emerging as new scores traced on the gauze, echoes of memory: an open construction site for an ongoing composition that must remain free.

The collection of bandages forms an installation, a dialogue between them and the world, created by the pictorial marks, geometric structures, and independent forms. They are traces of experiences gathered from around the world, from encounters and a dream that never stops existing... the dream of continuous creating.

I chose gauze as the support for this artistic project after reflecting on its usual use – covering wounds, wrapping them around. But I saw them as "a free body". Autonomous. By viewing them from another perspective and assigning them a new roles, the bandages naturally are adaptable to this new form of expression. Thus, when I arranged them on the wall, they fell to the floor, and with their ends touching the ground, they began to take on a new role. Unfolding boldly in the space, they assume another dimension, they claim self-determination, entering a new perspective. My bandages, stretching across the floor and dropping from the wall, do not wrap anything. Instead, they represent freedom at a time when forms of expression are limited. By opening up into the space, free from constraints, they symbolize a desire to explore and share surprising journeys through the open territories. Thanks to the signs on them, they invite us into a dream that sometimes sleeps inside us.

The bandages tell and collect the journey within an inner path, traversing the vast territory of memory. Like a new alphabet, these bandages convey meaning and evoke new scenarios, ready to stretch across seas, mountains, hills, plains, and the most intimate landscapes. They traces signs as if they were faces telling metaphysical, real, or imaginary directions, all of which point to a path. Where do we want to go? Where do we want to end up? Do we have a map to follow? The signs on the bandages represent these itineraries, falling from the wall to the floor, telling stories from the indecipherable parts of memory. Those

signs reveal interior geographies in a variable way. They are performative, chameleonic, or even static. Once they descend, gently like conquerors of infinite spaces, they move toward people, interacting with them, inviting to touch. They provoke sensations and spark curiosity. It is the inner self that wants to discover, to embark on an adventure and learn the way (the cartography) that until then was unknown, and which they may have never dared to meet, with all the fears and uncertainties that weigh on them. At the same time, they bring hope, yet discernible among the magma concealed and stirred beneath these bandages. They are overflowing rivers of symbols, letters, and numbers, flowing from the surface toward those who wish to interact with them.

The observers, standing in front of the paintings during the “visual exploration” process, can imagine finding themselves inside it, without limiting of being in one specific place on the globe.

It is an opportunity to take a journey through an intimate – both figurative and abstract – landscape, full of thoughts, feelings, and actions. That is a universal journey, without distinction. The compositions in each painting, in my vision, represent a place, a space, a city, a relationship, an inner territory we hold within us. Paintings offer the opportunity to take a journey into its depths, without limits. All the bandages together form a single, unique map. Try to imagine our identity as the imprint of a thumbprint dipped in ink on a piece of paper. Each of us has one. When we examine the lines that make it up, it appears as a mapping whose coordinates move irregularly, like a path, a mark that belongs to us.

Maps, the first maps, were born from journeys, from informers of details, emotions, visions, and natural landscapes. Their writing, initially without words, were made up of signs that moved across skin or paper. Graffiti, much like those found in caves, were indicators of space, of directions, of informational containers. Later, words enriched the maps, and as a geographical knowledge grew, they took on the precise form of documentation. Every map seems to be a message to humanity, a legacy for knowledge, born of travel, movement, and existential desire.

The paths might lead to a destination, but the important thing is to take the journey, both inside and outside of ourselves. There is always a new map to create. A roll of paper opens and slides across a table or the floor. It is completely blank. Fill it!

Fabio Massimo Caruso

(PL) **Wspólna pamięć wewnętrzna**

akryl i kolaż na gazie pokrytej klejem i akrylem
14 x 285 cm każdy, 2025

(IT) **Memoria interna condivisa**

acrilico e collage su garze trattate con colla e acrilico
14 x 285 cm ciascuna, 2025

(EN) **Shared Inner Memory**

acrylic and collage on gauze treated with glue and acrylic
14 x 285 cm each, 2025

Katarzyna Ziółowicz

Kartografia pamięci

Porządkując otaczającą nas przestrzeń, próbujemy okiełzać nieznane obszary, nadać im nazwy i znaczenia, by móc się w nich swobodnie poruszać i do nich powracać. Już od najdawniejszych czasów człowiek wytyczał swoje szlaki, stawiając na rozdrożach proste drogowskazy – kamienne ostańce, kopczyki czy menhiry. Te pierwotne „wskazówki” funkcjonowały niczym pierwsze mapy w terenie: pojedynczy głaz lub ułożony z kamieni kopczyk oznaczał wędrowcom bezpieczną drogę lub ostrzegał przed zejściem z wyznaczonej trasy.

Już od wczesnego dzieciństwa naśladujemy tych, którzy znają ścieżki życia: dziecko kroczy za matką, ucząc się kodów i znaków społecznej przestrzeni. Podobnie w procesie kulturowej adaptacji – poznając lokalne zwyczaje i symbole – odnajdujemy się wśród innych. Nie istnieje uniwersalny język ani jedna globalna mapa, która pozwoliłaby porozumiewać się i swobodnie przemieszczać w każdym zakątku świata. Mapowanie przestrzeni zależy od wielu czynników, między innymi społecznych, geograficznych czy politycznych. Różnorodność terenów wymusza odmienne metody orientacji: na pustyni czy w arktycznym bezkresie nie znajdujemy klasycznych drogowskazów, ale za to rozwijamy inne strategie – kody kulturowe, które przez stulecia formowały unikalny język podróży i lokalizacji.

Mapa wcale nie musi mieć materialnej postaci – równie dobrze może istnieć tylko w naszej wyobraźni. Wędrując po obcej okolicy, nie polegamy jedynie na wzroku: słuchamy odgłosów ulicy, czujemy zapachy, temperaturę powietrza, fakturę podłoża pod stopami. Widzimy obiekty, których kształty stają się znacznikami na mapie. Każde zacienione miejsce, warkot silnika, każdy dźwięk kapiącego deszczu staje się wryty w naszej wewnętrznej topografii.

Czasem tworzymy mentalne obrazy miejsc, które nigdy nie zostały spisane na papierze, a mimo to żyją w naszych myślach. Osoby niewidome poruszają się po świecie nie mniej sprawnie, czerpiąc zmysłami dotyku i słuchu, konstruując swoje mapy z tego, co przekazuje im ciało. To mapy ukształtowane przez pamięć, uważność i ucieleśnioną percepcję, tak samo skomplikowane i tak samo rzeczywiste.

W ten sposób mapowanie staje się aktem fundamentalnym: to nieustanne, twórcze porządkowanie świata od pierwszej czułej więzi z przewodnikiem, aż po odważne kroki na granicy znanego i nieznanego. Sztuka w tym kontekście jawi się jako indywidualny dialog między tym, co zastane, a tym, co wyobrażone – pomiędzy zewnętrzną rzeczywistością a intymnym światem naszych myśli.

Katarzyna Ziółowicz

Cartografia della memoria

Nell'ordinare lo spazio che ci circonda, cerchiamo di circoscrivere aree sconosciute, dando loro nomi e significati per poterci muovere liberamente al loro interno e per potervi tornare. Fin dai tempi più remoti, l'uomo ha tracciato i suoi percorsi ponendo semplici segnali nei vari bivi: cumuli di pietra, sassi ammassati o menhir. Queste indicazioni primordiali funzionavano come rudimentali mappe poste direttamente sul territorio: un masso isolato o un affioramento di pietre segnava un percorso sicuro o avvertiva mettendo in guardia ogni viandante dal rischio di smarrirsi.

Fin dalla prima infanzia, imitiamo coloro che conoscono meglio di noi i sentieri della vita: un bambino segue un genitore passo dopo passo, imparando e ripetendo i codici e i segni dello spazio sociale. Allo stesso modo, in un processo di adattamento culturale, assimilando costumi e simboli del contesto in cui ci si ritrova, impariamo a orientarci tra gli altri. Non esiste tuttavia un linguaggio universale o una mappa globale utile a comunicare e muoversi liberamente in ogni angolo del mondo. La mappatura dello spazio dipende infatti da molti fattori, tra cui quelli sociali, geografici e politici. La diversità dei territori impone inoltre diversi metodi di orientamento: nel deserto o nella natura selvaggia dell'Artico non troveremo i segnali convenzionali, ma svilupperemo altre strategie, contribuendo alla formazione di ulteriori codici culturali che, nel corso dei secoli, hanno formato un linguaggio unico del viaggio e della localizzazione.

Una mappa non deve necessariamente avere una forma materiale: essa può anche esistere solo nella nostra immaginazione. Quando vaghiamo in un'area sconosciuta, non ci affidiamo solo alla vista: ascoltiamo i suoni della strada, percepiamo degli odori, la temperatura dell'aria, la consistenza del suolo sotto i nostri piedi. Vediamo oggetti le cui forme diventano riferimenti su una mappa. Ogni macchia d'ombra, il rombo di un motore o lo sgocciolio della pioggia vengono registrati nella nostra topografia interna. A volte creiamo immagini mentali di luoghi che non sono mai stati tracciati su carta, ma che vivono comunque dentro di noi, nei nostri pensieri. Le persone non vedenti navigano nel mondo in modo non meno efficiente, attingendo ai sensi del tatto e dell'udito, costruendo le proprie mappe attraverso ciò

che il loro corpo trasmette. Sono mappe plasmate dalla memoria corporea, dall'ascolto e dall'attenzione profonda – altrettanto complesse, altrettanto vere.

In questo modo, la mappatura diventa un atto fondamentale: è un continuo, creativo tentativo di dare ordine al mondo, dal primo tenero legame con una guida fino ai passi audaci compiuti sul confine tra il noto e l'ignoto. In questo contesto, l'arte appare come un dialogo individuale tra il sensibile e l'immaginario, tra la realtà esterna e il mondo intimo dei nostri pensieri.

Katarzyna Ziółowicz

Cartography of Memory

In arranging the space around us, we attempt to tame the unknown, assigning names and meanings to places, so that we can move freely within them and return to them when needed. Since ancient times, humans have marked their paths by placing simple signs at crossroads – cairns, stacking stones, or menhirs. These early markers served as rudimentary maps embedded in the landscape: a solitary boulder or pile of rocks indicated a safe route or warned travelers not to stray from the designated path.

From early childhood, we follow the lead of those who know the paths of life better than we do: a child walks step by step behind a parent, gradually learning the codes and signs that shape social space. Likewise, as we adapt to the new cultures, we come to understand the local customs and symbols, which help us to find our place within a community. There is no universal language or global map that allows us to communicate and navigate freely in every part of the world. The way we map a space is shaped by a range of factors – social, geographical, and political. The diversity of landscapes requires distinct methods of orientation: in deserts or in the vast emptiness of the Arctic, we may not find conventional signposts, but we develop other strategies – cultural codes that, over centuries, have formed a unique languages of travelling and map-making.

A map does not need to exist in material form – it can just as easily live within our imagination. As we explore unfamiliar places, we do not solely trust the sight: we listen to the street sounds, detect scents, feel

the air temperature and the texture of the ground beneath our feet. We observe objects whose shapes become markers on our internal maps. Every shadowed spot, every rumble of an engine, every dripping sound of rain becomes etched into our internal topography. Sometimes, we create mental images of places that have never been recorded on paper and they yet continue to exist clearly in our minds. Blind individuals navigate the world equally skilled, drawing on the senses of touch and hearing, constructing their own maps from the information the body provides – maps shaped by memory, attentiveness, and embodied perception, just as intricate and just as real.

In this way, mapping becomes a fundamental act: a continuous, creative process of making sense of the world, from our first bond with a guiding figure to the bold steps taken at the edge of the familiar and the unknown. In this context, art reveals itself as a personal dialogue between what is real and what is imagined, between the external world and the intimate landscape of our thoughts.

Arkadiusz Sędek

Mapa: droga przez życie

Ta wystawa to zaproszenie do wewnętrznej podróży. Każda z prac jest jak punkt na mapie, odśladania fragment opowieści – tej osobistej i tej wspólnej. Jest śladem przebytej drogi, ale też przestrzeni otwartą na teraźniejszość i przyszłość. W świecie sztuki portret jest jak wewnętrzna mapa: subtelna, nieuchwytna, osobista. W nim ukryty jest czas, emocje i wszelkiego rodzaju przeżycia. Dla twórcy to nie tylko technika czy kompozycja, to zarazem próba uchwycenia tego, co niewidzialne.

Aparat jest narzędziem do pozyskania i utrwalenia obrazu. Prawdziwa fotografia zaczyna się tam, gdzie kończy się obraz dosłowny, przekraczający to, co przedstawione wprost. Artysta poszukuje nie tyle piękna zewnętrznego, co śladów emocji, przeżyć, czasu i ukrytych historii. Każda faktura, światło i cień może być narzędziem do tworzenia obrazu rzeczywistego. To akt empatii i obecności, w którym zmysły muszą ustąpić miejsca intuicji.

Fotografia nie tyle przedstawia świat, co odśladania jego wewnętrzne napięcia, jego cichą prawdę. Fotograf to świadek, obserwator, nie tylko ten, kto patrzy, ale ten, kto widzi i daje innym możliwość zobaczenia. Praca z obrazem staje się medytacją, drogą do wewnętrznego porządku, w którym sens nie jest nadany, lecz odnaleziony.

Ostatecznie obraz, tak jak mapa, nie służy jedynie temu, by się w nim odnaleźć. Służy temu, by się zgubić... By pozwolić sobie na niepewność, na pytanie bez odpowiedzi. Bo tylko wtedy, kiedy przestajemy szukać potwierdzeń, a zaczynamy słuchać tego, co nieoczywiste, możemy dotknąć istoty rzeczy... a może nawet siebie samych.

Arkadiusz Sędek

La mappa: un cammino di vita

Questa mostra è un invito ad un viaggio interiore. Ogni opera è come un punto su una mappa, che rivela un frammento di varie storie, personali e collettive. È la traccia di un viaggio, ma anche uno spazio aperto al presente e al futuro. Nel mondo dell'arte, un ritratto è come una mappa interiore: sottile, intangibile, personale. In esso si celano diversi tipi di esperienze, emozioni e temporalità. Per l'artista non si tratta solo di tecnica o composizione, ma del tentativo di afferrare l'invisibile.

La macchina fotografica è uno strumento ideato per acquisire e "catturare" un'immagine. Ma la vera fotografia comincia dove l'immagine letterale si esaurisce, oltre ciò che è visibile in modo diretto. L'artista non cerca tanto la bellezza esterna, quanto le tracce, le emozioni, le esperienze. Ogni superficie, ogni luce e ombra possono diventare mezzo per costruire un'immagine autentica. È un atto di empatia e di presenza, in cui i sensi devono cedere il posto all'intuizione.

La fotografia non rappresenta semplicemente il mondo, ma ne rivela le tensioni interne, la sua verità silenziosa. Il fotografo è un testimone, un osservatore. Non è solo colui che guarda, ma colui che vede e offre anche agli altri la possibilità di vedere. Lavorare con l'immagine diventa una forma di meditazione, un cammino verso un ordine interiore, in cui il significato non viene imposto, ma ricercato e scoperto.

Del resto, l'immagine – come la mappa – non serve soltanto ad orientarsi. Oserei dire che serve più che altro a permettere di perdersi. A concedersi l'incertezza, la domanda senza risposta. Perché solo quando smettiamo di cercare conferme e iniziamo ad ascoltare ciò che si rivela sotto la superficie, possiamo toccare l'essenza delle cose. E forse anche di noi stessi.

Arkadiusz Sędek

MAP: A Path Through Life

This exhibition invites us to a personal exploration. Each piece acts as a point on a map, reveals a fragments of the story – both personal and collective. It traces a path, while remaining open to the present and the future. In the realm of art, a portrait functions as an inner map: subtle, intangible, and deeply personal. Within it lie various experiences, emotions, and moments in time. For the artist, it is not just about technique or composition, but the attempt to capture the unseen.

A camera is a tool for capturing and preserving an image. However, true photography begins where the literal image ends, beyond what is immediately visible. The artist seeks not merely an external beauty, but traces of emotions, experiences, time, and hidden stories. Every texture, light, and shadow becomes a means of creating an authentic representation. It is an act of empathy and presence, where intuition takes the lead mere observation.

Photography does not simply depict the world, but unveils its internal tensions, its silent truth. The photographer is a witness, an observer – not merely one who looks, but one who sees and allows others to see. Working with the image becomes a meditative practice, a way of finding an internal order, where meaning is not imposed but discovered.

Ultimately, an image, like a map, serves not only to orient us, but also to lead us into the unknown. It invites us to embrace uncertainty and open-ended questions. Only when we stop searching for the confirmation and start listening what lies beneath the surface, we can truly touch the essence of things... and perhaps, even of ourselves.

Monica Melani

Wewnętrzne mapy: przewodnik i orientacja w złożoności współczesnego świata

Żyjemy w czasach, w których wielkie odniesienia z przeszłości, takie jak rodzina, polityka i religia, straciły swój historyczny wpływ na wybory życiowe, podczas gdy inne – środki masowego przekazu, społeczeństwo i sztuczna inteligencja – są coraz bardziej obecne, determinując – często bez rzeczywistej świadomości – myśli i decyzje. Mnogość informacji i obrazów, które otrzymujemy każdego dnia, sprawia, że nasze postrzeganie rzeczywistości staje się coraz bardziej płynne i trudne do skodyfikowania.

Pojawia się zatem potrzeba nowych i stabilnych odniesień, map orientacyjnych, które projekt „CARTOPHONIA”, przy oryginalnym udziale zaproszonych artystów, przygotowuje do stymulowania i wzbogacania o nową wiedzę i doświadczenie.

Mapa jest w rzeczywistości czymś więcej niż tylko geograficzną reprezentacją terytorium: jest narzędziem kulturowym, symbolicznym i politycznym, zdolnym do opowiadania zarówno o przestrzeni fizycznej, jak i wewnętrznej, społecznej i międzyludzkiej. Każda mapa to wybór. Wybierasz, co uwzględnić, a co wykluczyć, co umieścić w centrum, a co na marginesie. Mogą być tworzone zbiorowo, reprezentując drogi i granice, ale także relacje, wspomnienia, konflikty, pragnienia, stając się w ten sposób narzędziami samowiedzy i samorządności. Mogą przybrać formę map emocjonalnych, oznaczających miejsca związane z emocjami, wspomnieniami, percepcją, codziennymi doświadczeniami. Co więcej, mogą być symbolicznymi lub reprezentatywnymi mapami wewnętrznej i energetycznej rzeczywistości: narzędziami do odkrywania i poznawania własnej tożsamości, blokad, pragnień, marzeń, potencjałów

i talentów. To zarazem mapy naszej jaźni, *ścieżek życia*, źródło wiedzy o dynamice własnej energii, służące temu, aby nadać porządek wewnętrznemu chaosowi i odzyskać równowagę, poprawić własne samopoczucie oraz relacje z innymi.

To, jak reagujemy na wydarzenia, wybory, jakość naszych doświadczeń, myśli i emocji, w rzeczywistości określa i definiuje nasze działanie i rozwój. W ciągu czterdziestu lat pracy, rozwijając *niewidzialną nić, która łączy wszystko*, doświadczyłam, jak emitowane przez każdą osobę mniej lub bardziej subtelne częstotliwości rezonują z podobnymi siłami natury, które wspierają lub utrudniają naszą zdolność do realizacji celu i potencjału.

W rzeczywistości wierzę, że każdy ma „projekt do zrealizowania”, kafelek w większej mozaice, lub jeśli chcemy, skończoną przestrzeń na nieskończonej i ciągle zmieniającej się Mapie. Niezależnie od tego, czy jesteśmy zgodni z *nurtem życia*, czy też nie, ma to ogromne znaczenie w nadawaniu sensu i wartości naszej obecności i działaniom.

Kluczem do prawdziwego i trwałego szczęścia jest nauka poruszania się w zgodzie z tym „osobistym projektem” korzystania z „osobistej mocy” nie jako kontroli opartej na ego, ale jako czystej, celowej siły, wolnej zarówno od widzialnych, jak i niewidzialnych uwarunkowań. Oznacza to stawanie się sobą przy jednoczesnym poczuciu połączenia z większą, harmonijną całością.

Moje życie, sztuka i narzędzia, które opracowałam przy tworzeniu malarstwa energetycznego melAjna©® oraz Mitreo Arte Contemporanea – przestrzeni w centrum rewitalizacji miejskiej w rzymskiej dzielnicy Corviale – wszystkie są poświęcone pomaganiu innym w znalezieniu własnej drogi. Moim celem jest prowadzenie ludzi w kierunku dostrzegania i angażowania się w świat poza pozorami, rozpoznawania i akceptowania siebie, przekształcania swoich wewnętrznych blokad w możliwości rozwoju i kierowania ich najlepszej energii w celu uczynienia każdego życia prawdziwym dziełem sztuki.

Monica Melani

Mappe interiori: guida e orientamento nella complessità del contemporaneo

Viviamo un tempo in cui i grandi riferimenti del passato (famiglia, politica e religione), hanno perso la loro storica influenza nelle scelte di vita, mentre altri (mass media, social e IA), sono sempre più presenti al punto di condizionare e determinare, spesso senza vera consapevolezza, pensieri e orientamenti. Le molteplici informazioni e immagini che riceviamo ogni giorno rendono la percezione del reale sempre più fluida e difficile da codificare.

Emerge quindi la necessità di avere nuovi e stabili riferimenti, mappe di orientamento che il progetto “CARTOPHONIA” e l’apporto originale degli artisti invitati, si apprestano a stimolare ed arricchire di nuove conoscenze e saperi.

La mappa è infatti molto più della semplice rappresentazione geografica di un territorio: è uno strumento culturale, simbolico e politico, capace di raccontare tanto lo spazio fisico quanto quello interiore, sociale e relazionale. Ogni mappa è una scelta. In essa è stato scelto cosa includere e cosa escludere, cosa mettere al centro e cosa ai margini. Possono essere prodotte collettivamente rappresentando strade e confini, ma anche relazioni, memorie, conflitti e desideri, divenendo strumenti di autoconoscenza e autogoverno. Possono divenire mappature emozionali segnando luoghi collegati ad sensazioni, ricordi, percezioni, vissuti quotidiani.

Esse possono esistere anche in quanto mappe simboliche o rappresentative della realtà interiore ed energetica: strumenti di esplorazione e conoscenza della propria identità, dei propri blocchi, desideri, sogni, potenzialità e talenti. Queste particolari Mappe diventano dispositivi di indagine e narrazione di

percorsi di vita in vita e conoscenza delle dinamiche della propria energia, per dare ordine al caos e al rumore interiore, orientarsi in sé e migliorare il proprio *ben essere* e la relazioni con gli altri.

Come reagiamo agli accadimenti, alle scelte, alla qualità dei nostri vissuti, pensieri ed emozioni, determina e definisce infatti il nostro *Campo di azione*. In quarant'anni di ricerca, dipanando *l'invisibile filo che tutto unisce* ho sperimentato come le frequenze più o meno sottili emesse da ogni individuo richiamino per risonanza "simil nature" in grado di favorire o ostacolare la realizzazione di sé e del proprio programma di Vita.

Ritengo infatti che ognuno abbia un "disegno da realizzare", come una tessera di un più grande mosaico, o se vogliamo uno spazio finito di una Mappa infinita e in continuo divenire. Essere funzionali o meno al "sistema Vita" fa la differenza nel dare senso o meno alla nostra presenza ed azione.

Sapersi orientare nella direzione conforme al Disegno, esercitare il proprio Potere Personale al di là del mero esercizio di potere egoico, fuori da condizionamenti ed indicazioni esterne al Sé - visibili o invisibili che siano - realizzare sé stessi sentendosi parte di un tutto armonico, è la vera, autentica e duratura fonte di felicità.

Tutta la mia esistenza - attraverso la mia vita, l'arte, gli strumenti della pittura energetica metodo melAjna® e l'attività del Mitreo Arte Contemporanea, uno spazio al centro dello sviluppo e rigenerazione del territorio di Corviale a Roma - è funzionale ad aiutare gli altri a trovare la strada per osservare ed agire nel mondo con occhi e sguardi che vadano oltre il visibile. Con l'obiettivo di riconoscersi, accettarsi, trasformare limiti e blocchi interiori in opportunità evolutive ed orientare le migliori energie verso il *fare di ogni vita una vera e propria opera d'arte*.

Monica Melani

Inner Maps: Guidance and Orientation in the Complexity of the Contemporary World

We live in an era where the major anchors of the past – family, politics, and religion – have lost much of their historical influence on our life choices. At the same time, new forces (mass media, social networks, and artificial intelligence) are becoming increasingly pervasive, shaping our thoughts and decisions often without true awareness. The constant influx of information and imagery makes reality even more difficult to clearly perceive and decode it meaningfully.

This context creates a growing need for a new forms of stability – orientation tools that the "CARTOPHONIA" project, together with the original contribution of the participating artists, seeks to activate and enrich with fresh perspectives and knowledge.

A map is much more than just a geographical representation of a territory. It is a cultural, symbolic, and political instrument – capable of narrating not only physical spaces, but also inner, social, and relational ones. Every map involves a choice: what to include, what to leave out, what to place at the center and what to push to the margins. Maps may represent roads and borders, but also relationships, memories, conflicts, and desires. They become tools for self-awareness and self-governance. Maps may also take the form of emotional mappings, connecting places to lived experiences, feelings, perceptions, and memory. Some maps go further still – exploring symbolic dimensions or reflecting our internal and energetic landscape. They serve as tools to explore one's identity, uncover hidden blocks, connect with desires, dreams, talents, and untapped potential. These are maps of the self, tracing *life paths* and

energy dynamics, offering a way to bring clarity to inner confusion, to regain balance, and to cultivate healthier relationships – both with ourselves and with others.

How we respond to events, make choices, and engage with our thoughts and emotions defines the space within which we act and grow. In over forty years of research, following the *invisible thread that connects all things*, I have seen how each of us emits subtle frequencies. These vibrations, through resonance, attract resonant natures – forces that either support or hinder our ability to realize our purpose and potential.

I believe that each person carries a unique “Inner Design to fulfill” – a single tile in a vast mosaic, or a finite space within an infinite and constantly evolving Map. Whether or not we are aligned with the *flow of Life*, it makes all the difference in giving meaning and value to our presence and actions.

Learning to move in alignment with that Personal design – to exercise one’s Personal Power not as ego-driven control but as a clear, intentional force, free from both visible and invisible conditioning – is the key to genuine and lasting happiness. It means becoming oneself while feeling connected to a greater, harmonious whole.

My life, my art, and the tools I have developed – such as energetic painting through the MelAjna© method and the creation of Mitreo Arte Contemporanea, a space at the core of urban regeneration in Rome’s Corviale district – are all dedicated to helping others find their own way. My goal is to guide people toward seeing and engaging with the world beyond appearances, to recognize and accept themselves, to transform their inner blocks into opportunities for growth, and to channel their best energy into *making every life a true work of art*.

Monica Melani

(PL) **Pamięć animistyczna i zbiorowa**
instalacja z „kartami energetycznymi”
(metoda akwareli melAjna®) na płótnie
42,5 x 91 (na każdym płótnie), 2011-2025
(IT) **Memoria animica e collettiva**
installazione con “carte energetiche”
(acquerello metodo melAjna®) su tela
42,5 x 91 cm (a tela), 2011-2025
(EN) **Soul and Collective Memory**
installation with “energy cards”
(watercolor melAjna® method) on canvas
42.5 x 91 cm (each canvas), 2011-2025

CARTOPHONIA

SPEAKING MAPS

Artyści / Con le opere di / Works by:

Shamina Anam (Bangladesh), Armelle Caron (France), Fabio Massimo Caruso (Italy),
Mhamed El Forsi (Morocco), Farah Harmouch (Morocco), Estée Krikorian (France),
Birhanu Manaye (Ethiopia), Monica Melani (Italy), Rocío Olivares (Chile), Enzo Patti (Italy),
Guendalina Salini (Italy), Najla Said (Egypt), Arkadiusz Sędek (Poland), Teresa Anna Ślusarek (Poland),
Izabela Uchman (Poland), Katarzyna Winczek (Poland), Katarzyna Ziółowicz (Poland)

Bangladesh

Shamina ANAM

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

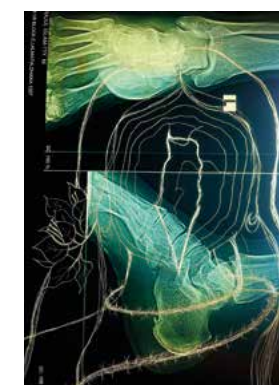
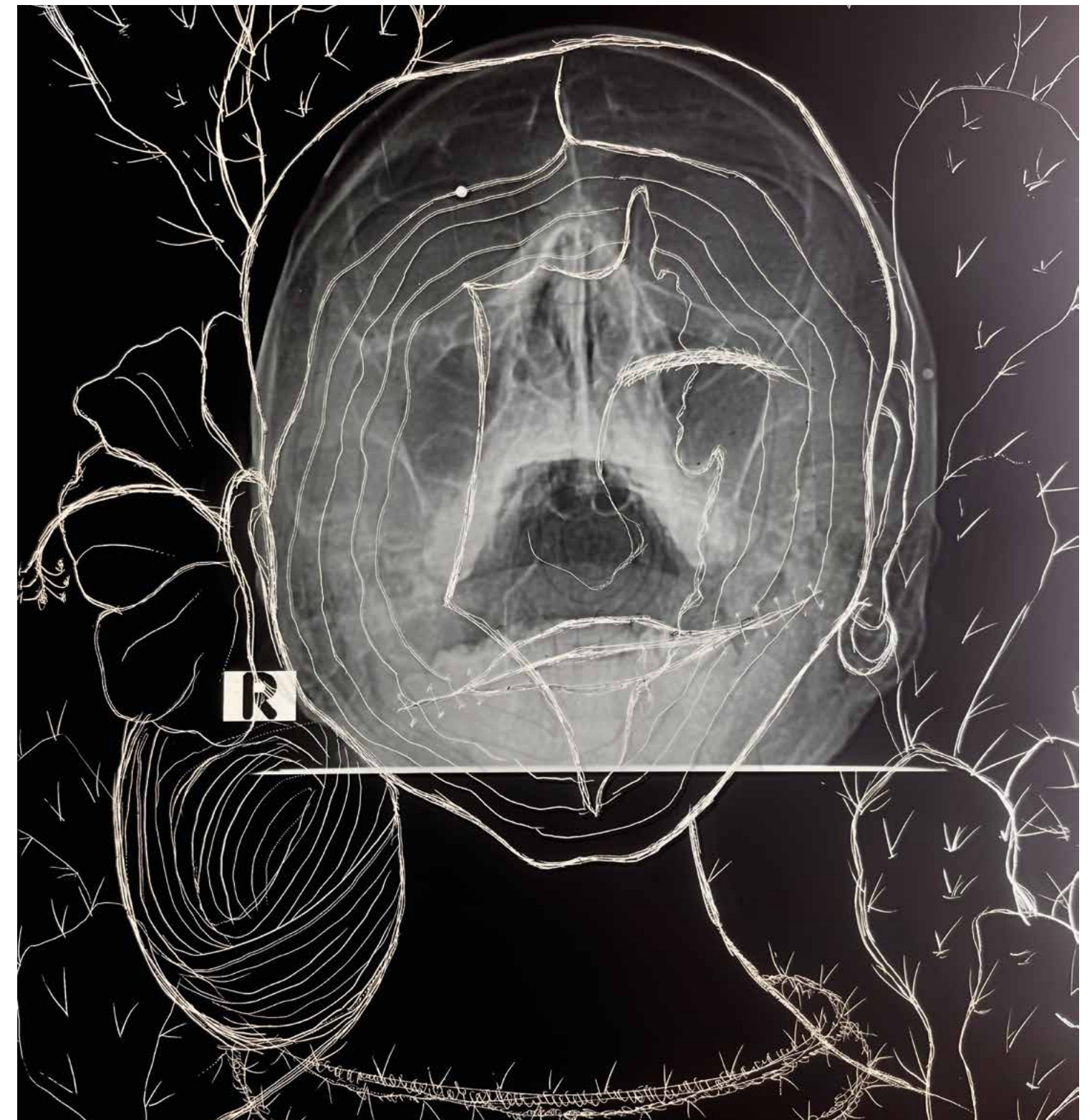
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Dla mnie mapy opowiadają historie o konfliktach, migracjach, tożsamości oraz społecznych, kulturowych i politycznych sieciach i granicach. Mapa reprezentuje zarówno wskazówki, jak i wyobraźnię. Sztuka nie zna granic, ale mapy tak. Często postrzegam płótno jako rodzaj mapy. Każda linia, kształt lub kolor staje się ścieżką, celem, a nawet czymś nieznanym. Fascynuje mnie, w jaki sposób mapy sugerują porządek, jednocześnie zawsze pozostawiając miejsce na interpretację – tak jak sztuka. Czasami moja praca czerpie z prawdziwych miejsc, ale częściej mapuje emocje, wspomnienia i sny, przekształcając je w wizualne podróże, przez które widz może podróżować.

For me, maps tell stories of conflict, migration, identity, and the social, cultural, or political networks and borders. A map represents both guidance and imagination. Art knows no boundaries but maps do. I often see the canvas as a kind of map. Each line, shape, or color becomes a path, a destination, or even the unknown. I'm fascinated by how maps suggest order while always leaving space for interpretation – just like art. Sometimes, my work draws from real places, but more often it maps emotions, memories, and dreams, transforming them into visual journeys for the viewer to travel through.

Per me, le mappe raccontano storie di conflitti, migrazioni, identità e di trame e confini sociali, culturali o politici. Una mappa rappresenta sia una guida che un atto di immaginazione. L'arte non conosce confini, ma le mappe sì. Spesso considero la tela come una sorta di mappa: ogni linea, forma o colore diventa un percorso, una destinazione o persino un'incognita. Mi affascina il modo in cui le mappe suggeriscono ordine, lasciando però sempre spazio all'interpretazione, proprio come l'arte. A volte, il mio lavoro prende spunto da luoghi reali, ma più spesso traccia emozioni, memorie e sogni, trasformandoli in viaggi visivi che lo spettatore può attraversare.

▲
(PL) **Fala niewypowiedzianego cierpienia 03**, grawerowana płyta rentgenowska na lightboxie
(IT) **L'onda dell'angoscia inarticolata 03**, incisione su lastra a raggi X montata su una scatola luminosa
(EN) **The Wave of Inarticulate Anguish 03**, engraved X-ray plate set on a lightbox
30 x 40 cm, 2025

◀ (PL) **Fala niewypowiedzianego cierpienia 02**, grawerowana płyta rentgenowska na lightboxie
(IT) **L'onda dell'angoscia inarticolata 02**, incisione su lastra a raggi X montata su una scatola luminosa
(EN) **The Wave of Inarticulate Anguish 02**, engraved X-ray plate set on a lightbox
30 x 40 cm, 2025

France

Armelle CARON

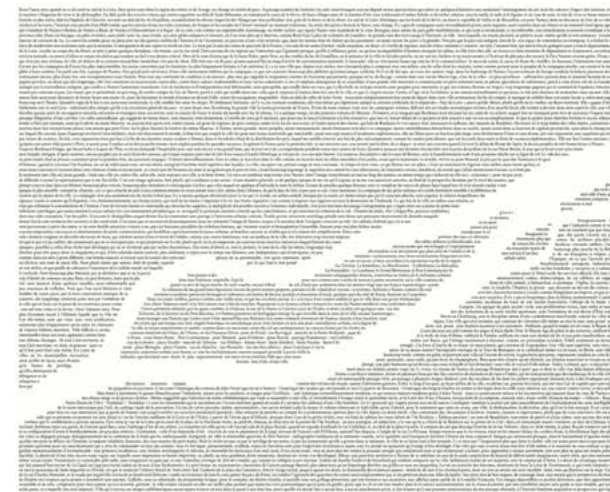
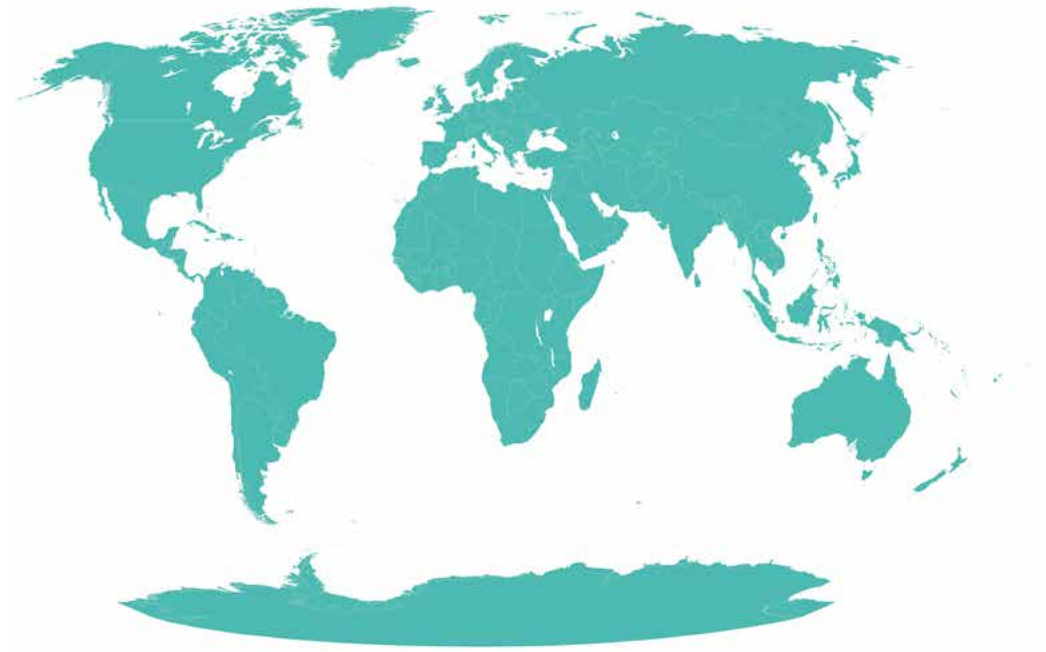
Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?
Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Mapy były częścią moich osobistych obrazów, mojej pamięci o świecie. Przyciągają mnie, ponieważ są obrazami, które istniały przede mną. [...] A potem, oczywiście, sprawiają, że podróżuję. Terytorium oferuje nam elegancką, trzeźwą i niewątpliwie harmonijną grafikę. Więc kradnę z tej niewyczerpanej obfitości.

Maps have been part of my personal imagery, my memory of the world. I am also drawn to maps because they are images that preexist me. [...] And then, of course, they make me travel. The territory offers us elegant, sober, and undoubtedly harmonious graphics. So, I steal from this inexhaustible bounty.

Le mappe hanno fatto parte del mio immaginario personale, del mio ricordo del mondo. Sono attratta dalle mappe anche perché sono immagini preesistenti, che mi precedono. [...] E poi, ovviamente, mi fanno viaggiare. Il territorio ci offre segni grafici eleganti, sobri, indubbiamente armoniosi. Così, io rubacchio da questa fonte inesauribile.

(PL) **Świat na nowo rozłożony** ►
wydruki cyfrowe w 3 edycjach
na papierze Hahnemühle 310g
(IT) **Il mondo riordinato**
stampe digitali in 3 esemplari
su carta Hahnemühle 310g
(EN) **The World Rearranged**
digital prints in 3 editions
on Hahnemühle 310g paper
80 x 110 cm per map

◄ (PL) **Kształt miasta**
fragment pliku cyfrowego z książki Juliana Gracq
(IT) **La Forma della sua città**
file digitale estratto tratto da *La Forma di una città* di Julien Gracq
(EN) **The Shape of One's City**
digital file excerpt from Julien Gracq's *The Shape of a City*
2021

Italy

Fabio Massimo CARUSO

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

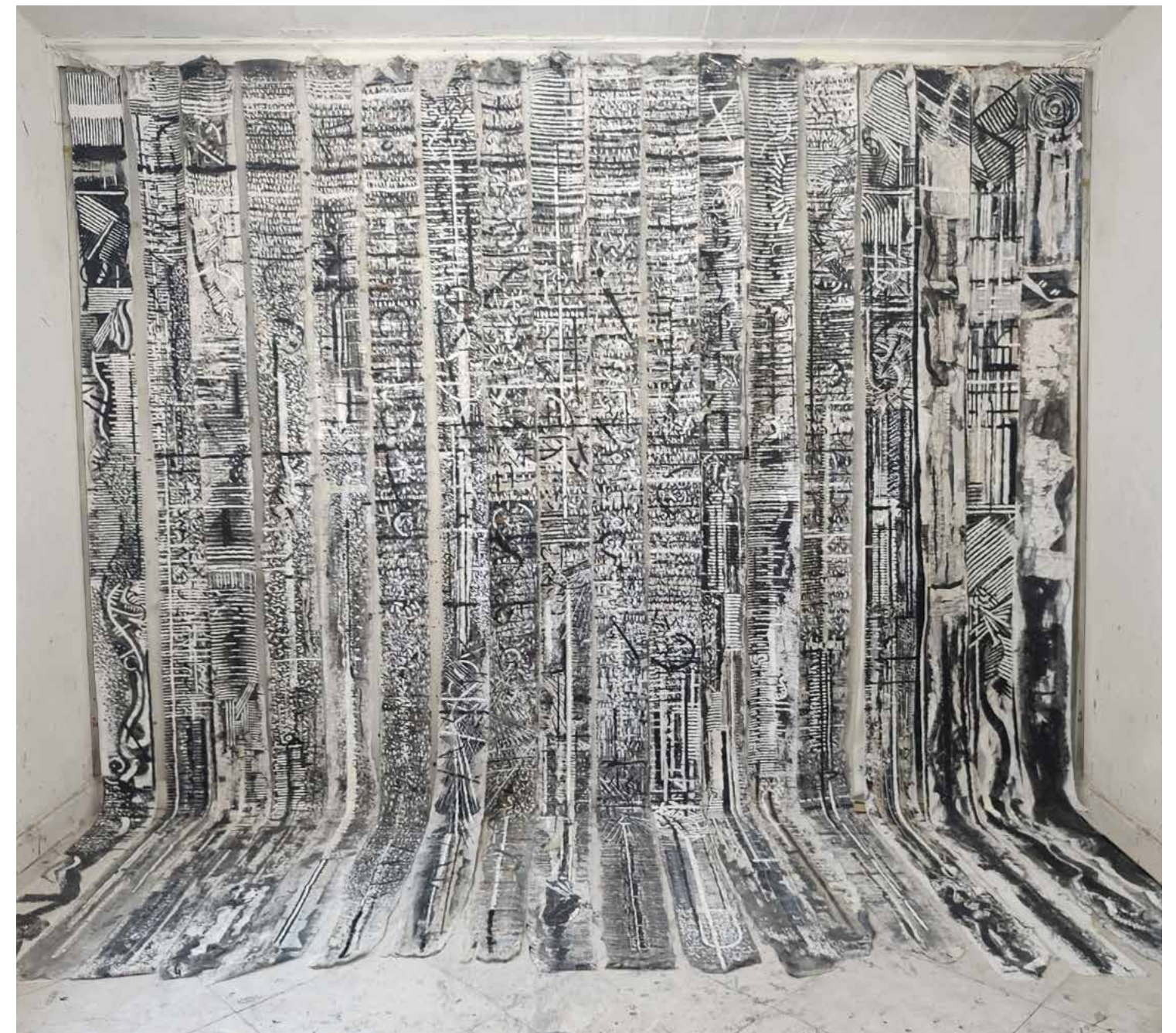
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Mapy reprezentują pragnienie odnalezienia siebie w przestrzeni osobistej, a jednocześnie dzielenia się nią z tymi, którzy chcą zaangażować się w jej nieskończenie rozległą treść. Gdy są połączone z aktem malowania, wydają się symbolizować możliwość znalezienia latarni morskiej – przewodniego światła – dla tych, którzy czują się zagubieni w oceanie wielkiego chaosu świata.

Maps, to me, represent the desire to find oneself in a personal space, while also sharing it with those who wish to engage with its infinitely vast content. When connected to the act of painting, they seem to symbolise the possibility of finding a beacon – a guiding light – for those who feel lost in the ocean of the world's great chaos.

Le mappe hanno per me significato il volersi ritrovare in uno spazio proprio, condividendone con chi lo desidera il contenuto di ampiezza infinita. Rapportate alla dinamica del lavoro pittorico, esse sembrano poter simboleggiare la possibilità di trovare un faro che dia un riferimento a chi si perde nell'oceano del grande caos del mondo.

(PL) Wspólna pamięć wewnętrzna

akryl i kolaż na gazie przygotowanej temperą

(IT) Memoria interna condivisa

acrilico e collage su garze preparate a tempera

(EN) Shared Inner Memory

acrylic and collage on gauze prepared with tempera

280 x 300 cm (14 x 285 cm per bandage), 2025

Morocco

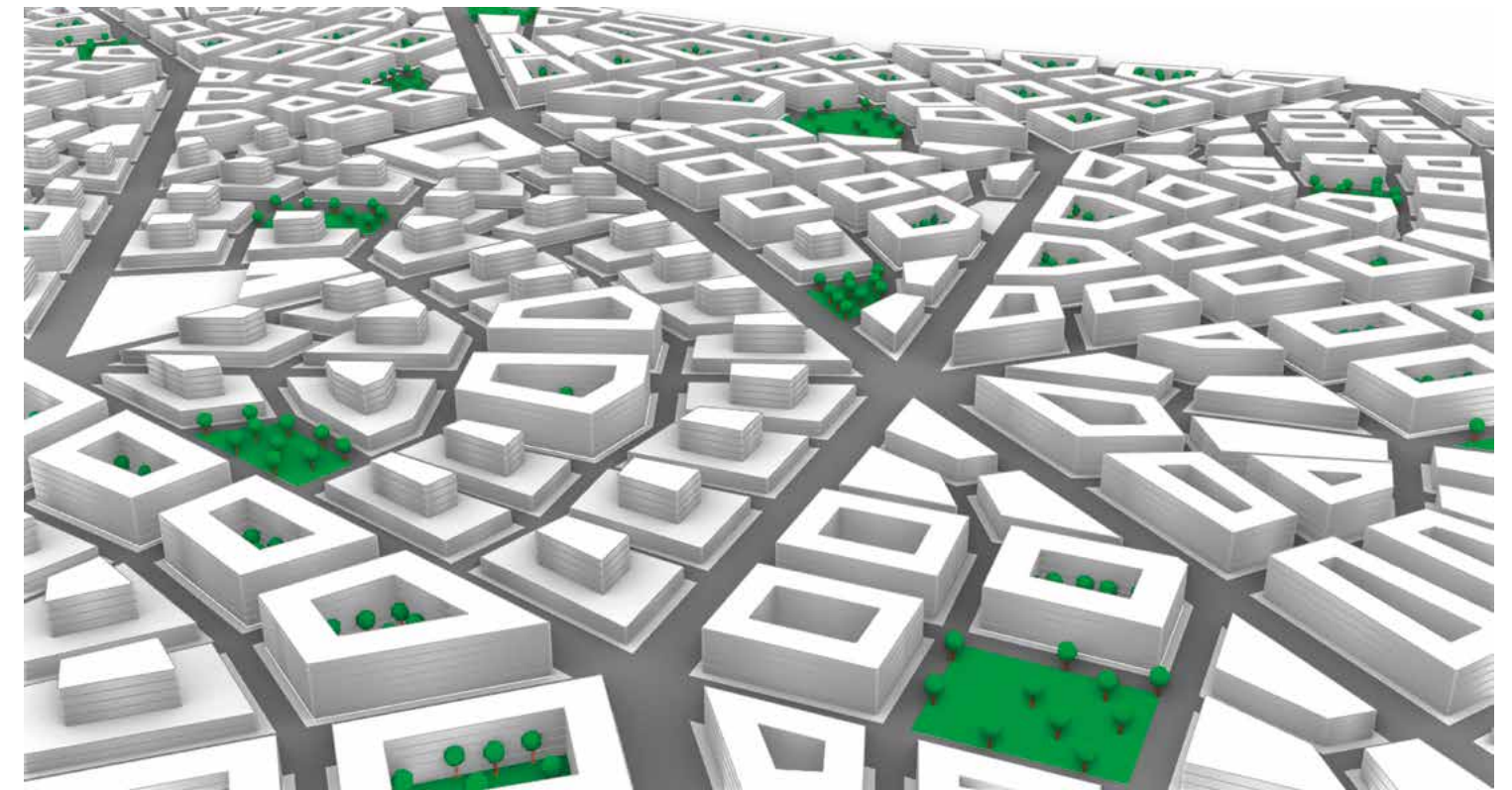
Mhamed El FORSI

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?
Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

W architekturze destylujemy złożone formy do czystych linii i geometrycznych kształtów. Podobnie i mapa redukuje chaos świata do zrozumiałych symboli, pięknego uproszczenia zawłości życia.

In architecture, we distill complex forms into clean lines and geometric shapes. Similarly, a map reduces the chaos of the world into comprehensible symbols, a beautiful simplification of life's intricacies.

In architettura, traduciamo forme complesse in linee essenziali e forme geometriche. In modo simile, una mappa riduce il caos del mondo in una serie di simboli comprensibili, in una suggestiva semplificazione della complessità della vita.

(PL) **Projektowanie generatywne w kierunku miast regeneracyjnych**

projekt cyfrowy w oprogramowaniu
Rhinoceros Grasshopper i GHPython

(IT) **Design generativo per delle città rigenerative**

progetto digitale sviluppato sui software
Rhinoceros Grasshopper e GHPython

(EN) **Generative Design Towards Regenerative Cities**

digital project on Rhinoceros
Grasshopper and GHPython softwares

2020

Morocco

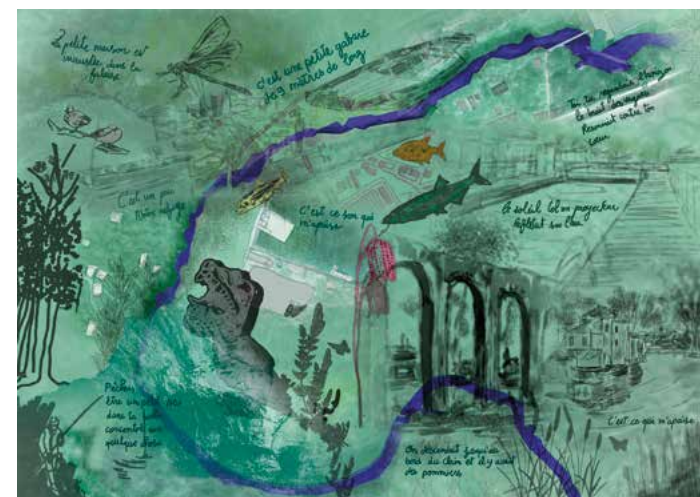
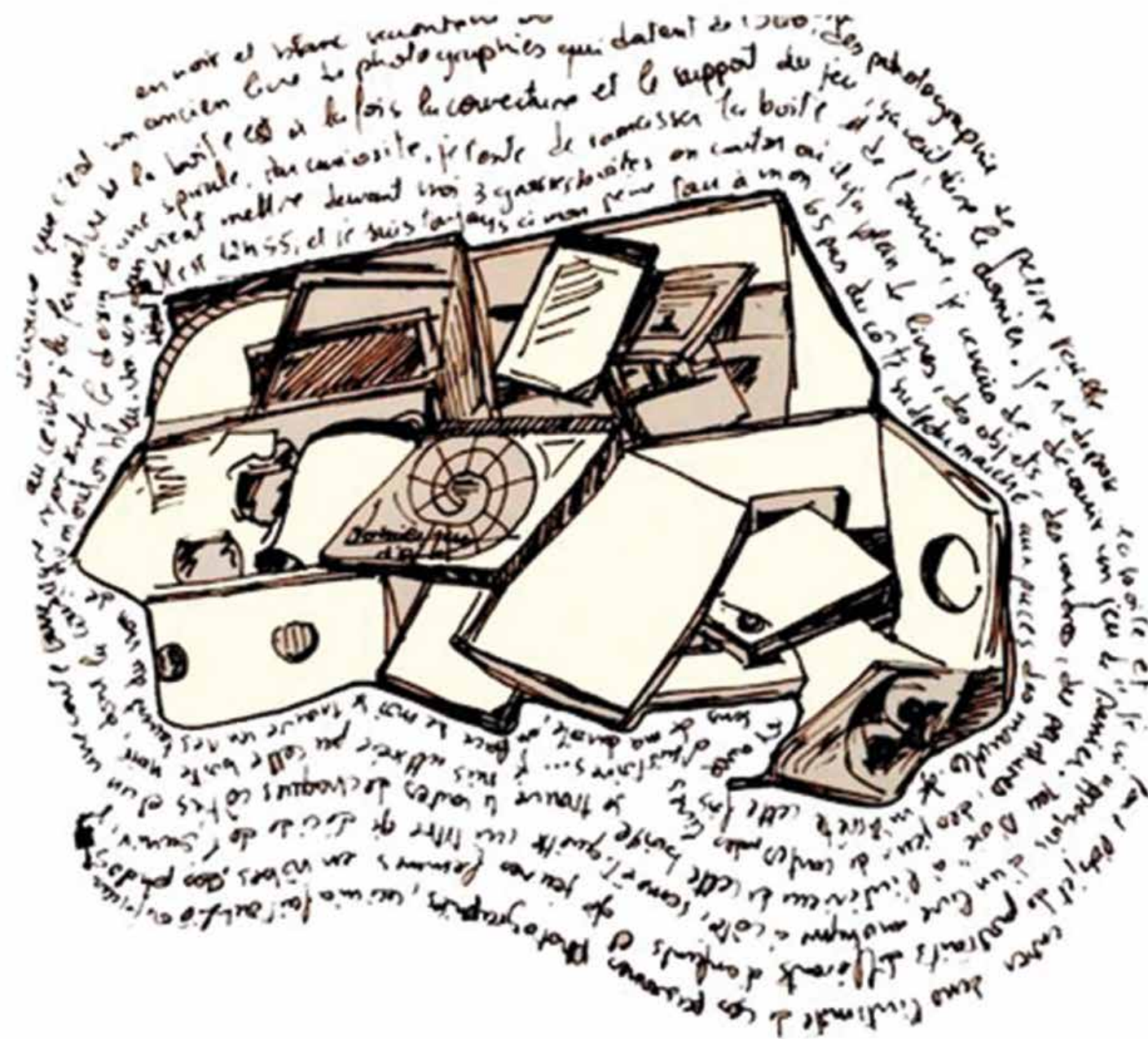
Farah HARMOUCH

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?
Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Dla mnie mapa to nie tylko narzędzie do lokalizowania lub nawigacji – to medium do eksploracji przestrzeni miejskiej w sposób wrażliwy i subiektywny. Staje się środkiem do tłumaczenia emocji, praktyk i wspomnień związanych z miejscem. Poprzez wrażliwe mapowanie staram się przedstawić przestrzeń nie taką, jaka jest, ale taką, jaka jest przeżywana. Mapa ujawnia ślady chodzącego ciała, rytmy codziennego życia i przypadkowe ścieżki, które obieramy. W mojej pracy mapa staje się językiem do przemyślenia na nowo naszej relacji z miastem, z granicami, przejściami i migracjami – rzeczywistościami, które są zarówno fizyczne, jak i symboliczne. Nadaje przestrzeni nowe znaczenie, wykraczające poza geometrię lub funkcję.

To me, a map is not just a tool for locating or navigating – it's a medium for exploring urban space in a sensitive and subjective way. It becomes a means of translating the emotions, practices, and memories tied to place. Through sensitive mapping, I aim to represent not the space as it is, but as it is lived. The map reveals the traces of the walking body, the rhythms of daily life, and the chance paths we take. In my work, the map becomes a language to rethink our relationship with the city, with borders, crossings, and migration – realities that are both physical and symbolic. It gives new meaning to space, beyond geometry or function.

Per me, la mappa non è soltanto uno strumento di localizzazione o di orientamento, ma un supporto per un'esplorazione sensibile e soggettiva dello spazio urbano. Essa diventa un mezzo per tradurre emozioni, pratiche e memorie legate ad un luogo. Attraverso la cartografia sensibile, cerco di rappresentare non lo spazio così com'è, ma come viene vissuto. È un modo per rivelare le tracce del corpo che cammina, i ritmi del quotidiano, le deviazioni del caso. Nel mio lavoro, la mappa diventa un linguaggio per ripensare i nostri legami con la città, con i confini, con gli spostamenti, con la migrazione: delle realtà al tempo stesso fisiche e simboliche. Essa offre un nuovo significato allo spazio, al di là della sola geometria o della funzionalità.

▲
(PL) **Pamięć Flâneura**
wrażliwa kartografia w technice mieszanej i druku
(IT) **Memoria del flâneur**
cartografia sensibile in tecnica mista e stampa
(EN) **Memory of the Flâneur**
sensitive cartography in mixed technique and print
Brussels, 2020

◀ (PL) **Powrót do źródeł**, mapa wrażliwa, druk offsetowy
(IT) **Ritorno alle origini**, mappa sensibile, stampa offset
(EN) **Return to the Sources**, sensitive map, offset print
42 x 59,4 cm, Poitiers, 2023

France

Estée KRIKORIAN

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Dla mnie mapa jest formą eksploracyjną, która zaprasza do marzeń i projekcji. Uważam ją za narzędzie badawcze, które uzupełnia moje projekty pisarskie. Poprzez reprezentowanie wymaginowanych przestrzeni, o których piszę, mapa umożliwia mi podejście do narracji w inny sposób.

For me, a map is an explorable form that invites daydreaming and projection. I consider it as a research tool that complements my writing projects. By representing the imaginary spaces I write about, the map enables me to approach to narrative in a different way.

La mappa è per me una forma esplorabile che invita alla fantasticheria e alla proiezione mentale. La considero uno strumento di ricerca che accompagna i miei progetti di scrittura, poiché rappresentando gli spazi immaginari di cui scrivo, la mappa mi permette di approcciare la narrazione in un modo diverso.

▲ (PL) **Mapa Jer Ha'lel**

tusz na papierze i projekcja wideo

(IT) **Mappa di Jer Ha'lel**

inchiostro su carta e proiezione video

(EN) **Map of Jer Ha'lel**

ink on paper and video projection

40 x 70 cm, 2025

◀ (PL) **Córka Krikora** – film animowany

(IT) **Figlia di Krikor** – animated film

(EN) **Daughter of Krikor** – animated film

6'18 min, 2019

Ethiopia

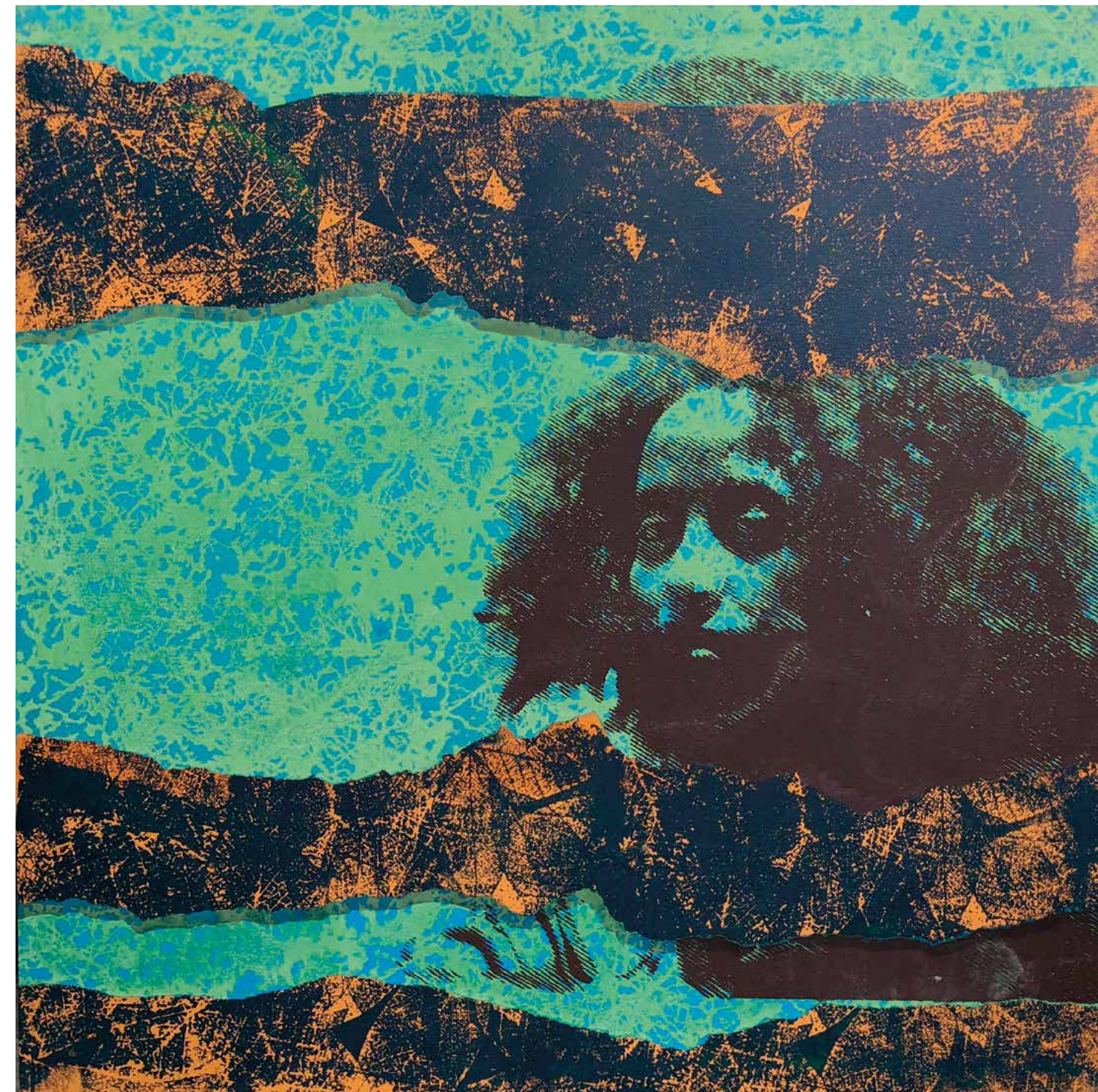
Birhanu MANAYE

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?
Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Dla mnie mapa symbolizuje eksplorację ścieżek mentalnych. Moje artystyczne wysiłki są zakorzenione w tej eksploracji – dążenie do zmapowania miejsc, w których napotkałem pewne obrazy lub doświadczenia. Każdy element służy jako archiwum, gromadząc różnorodne spotkania i wspomnienia, które moja podświadomość skrupulatnie zebrata poprzez różne formy i linie spotykane w codziennym życiu.

For me, a map symbolizes the exploration of mental pathways. My artistic endeavors are ingrained in this exploration – seeking to chart where I have encountered certain images or experiences. Each piece serves as an archive, encapsulating the diverse encounters and recollections that my subconscious has meticulously assembled through various forms and lines encountered in daily life.

Per me, una mappa simboleggia l'esplorazione dei percorsi della mente. Le mie ricerche artistiche sono radicate in questa esplorazione, cercando di tracciare dove ho incontrato determinate immagini o esperienze. Ogni opera funge da archivio, racchiudendo i vari incontri e ricordi che il mio subconscio ha accuratamente assemblato attraverso le diverse forme e linee incontrate nel quotidiano.

▲ (PL) **Dryfowałem w Spojrzeniu 2**, technika mieszana na płótnie
(IT) **Drifted in the Gaze 2**, tecniche miste su tela
(EN) **Drifted in the Gaze 2**, mixed media on canvas
100 x 100 cm, 2023

◀ (PL) **Ukryta interakcja 2**, sitodruk i druk woskowy na płótnie
(IT) **Hidden Interaction 2**, serigrafia e stampa a cera su tela
(EN) **Hidden Interaction 2**, screen and wax print on canvas
110 x 130 cm, 2022

Italy

Monica MELANI

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

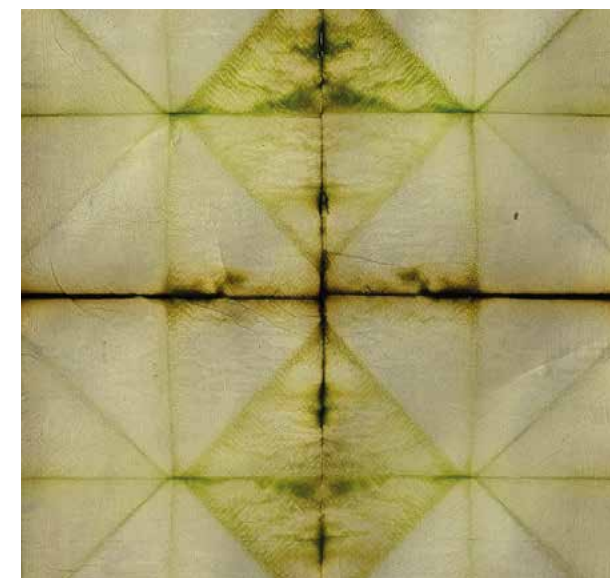
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Uważam mapy za narzędzia do orientacji. W związku z tym znajomość naszych wewnętrznych map jest niezbędna do optymalizacji dynamiki energetycznej leżącej u podstaw każdej relacji: z samym sobą, innymi, przestrzenią i czasem. To, jak reagujemy na zdarzenia, nasze wybory i jakość naszych doświadczeń, myśli i emocji, determinuje i definiuje nasze Pole działania. Bardziej lub mniej subtelne częstotliwości wirów/czakr energii rezonują z prawdziwymi siłami/bytami, zdolnymi do wspierania lub utrudniania realizacji naszego Projektu Życia. Cakra serca, wibrująca na zielono, odżywia uczucia, sprzyjając wyrażaniu miłości w naszym życiu. Ogranicza ją ból. Cakra splotu słonecznego, wibrująca na żółto, jest siedzibą Mocy Osobistej, Ego i zdolności umysłowych, tym, co sprawia, że jej wyrażanie jest oświecone lub despotyczne. To osąd.

I consider maps as tools for orientation. Consequently, the knowledge of our inner maps is essential for optimizing the energetic dynamics underlying every relationship: with oneself, others, space, and time. How we react to events, our choices, and the quality of our experiences, thoughts, and emotions determine and define our Field of action. The more or less subtle frequencies of the energy vortices/chakras resonate with true forces/entities capable of either supporting or hindering the realization of our Life's Design. The heart chakra, vibrating in green, nourishes feelings, fostering the expression of love in our lives; what limits it is pain. The solar plexus chakra, vibrating in yellow, is the seat of Personal Power, the Ego, and mental faculties, what makes its expression either enlightened or despotically is judgment.

Considero le mappe strumenti di orientamento. Di conseguenza, la conoscenza di quelle interiori è funzionale all'ottimizzazione delle dinamiche energetiche che sottendono ogni relazione: con sé stessi, gli altri, lo spazio e il tempo. Come reagiamo agli accadimenti, le scelte, la qualità dei nostri vissuti, pensieri ed emozioni, determina e definisce il Campo di azione. Le frequenze più o meno sottili dei vortici di energia/chakra, richiamano per risonanza, vere e proprie forze/entità in grado di favorire o ostacolare la realizzazione del nostro Disegno di Vita. Il chakra del cuore, che vibra nel verde, nutre i sentimenti favorendo l'espressione dell'amore nella nostra vita; ciò che lo limita è il dolore. Il chakra del plesso solare, che vibra nel giallo, è la sede del Potere Personale, dell'Ego e delle facoltà mentali; ciò che rende illuminato o dispotico il suo esercizio è il giudizio.

(PL) **Wewnętrzne Mapy – Energia Serca i Splotu Słonecznego**

akwarela metodą melAjna® na płótnie

(IT) **Mappe interiori – L'energia del cuore e del plesso solare**

acquerello metodo melAjna® su carta intelata

(EN) **Inner Maps – The Energy of the Heart and Solar Plexus**

watercolor in the melAjna® method on canvas paper

56 x 120 cm, 2025

Chile

Rocío OLIVARES

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?
Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Dla mnie idea mapy oznacza wizualizację granic poprzez fikcję, sztukę zbudowaną na podziałach i kategoriach, które są w ciągłym konflikcie.

For me, the idea of a map represents the visualization of boundaries through fiction, an artifice built upon divisions and categories that are in constant friction.

Per me, l'idea di una mappa rappresenta la visualizzazione dei confini attraverso la finzione, un artificio costruito su divisioni e categorie che sono in continua frizione.

(PL) **Niemy atlas**, bindowany drzeworyt
(IT) **Atlante muto**, rilegatura Xilografia
(EN) **Silent Atlas**, binding Woodcut
33 x 23 cm, 2016-2025

Italy

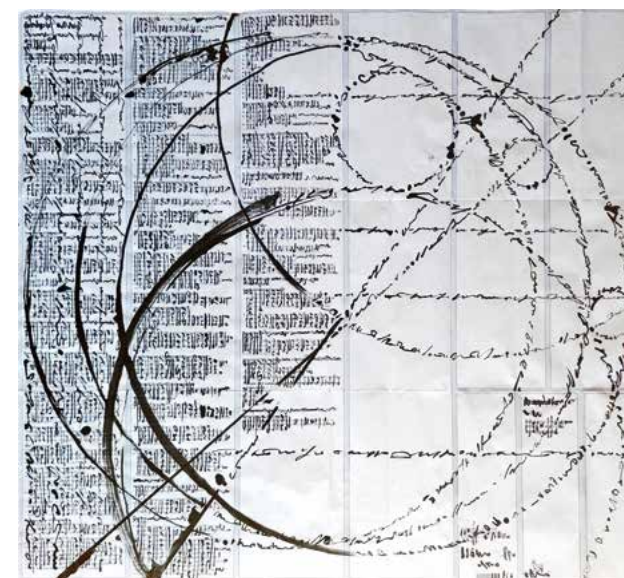
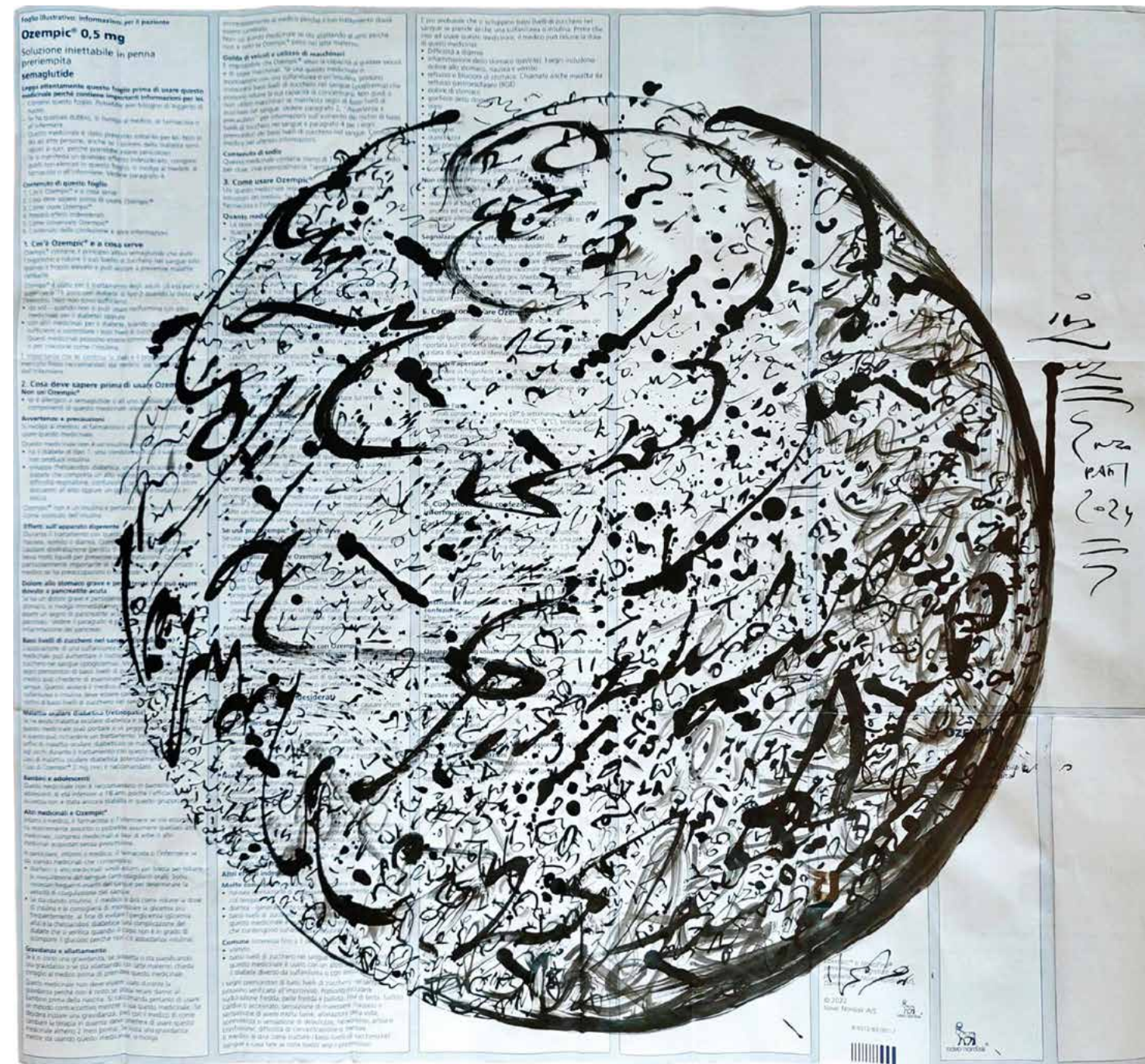
Enzo PATTI

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?
Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Mapa jest ruchomym miejscem w przestrzeni i czasie.

The map is a space in motion, both in space and time.

La mappa è un luogo in movimento nello spazio e nel tempo.

(PL) Inny świat jest możliwy

tusz na ulotce

(IT) Un altro mondo è possibile

inchiostro su bugiardino

(EN) Another World is Possible

ink on instruction leaflet

50 x 46 cm, 2024

Italy

Guendalina SALINI

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Kiedy myślę o symbolu mapy w moich badaniach artystycznych, przychodzi mi na myśl doświadczenie sprzed lat: byłam na promie na środku morza, a znak wskazywał kropkę na mapie statku z frazą „Jesteś tutaj” napisaną w kilku językach. Ten obraz wywołał we mnie zwarcie, a jednocześnie dał mi precyzyjne odczucie: to mobilne i przejściowe „Tutaj”, które obejmowało mnie, statek, morze, planetę Ziemię – to bycie na otwartej przestrzeni, a jednocześnie bycie pozycjonowaną jako kropka, atom, cząstka, która razem ze wszystkim innym tworzy taniec rzeczywistości w jego ciągłej rekombinacji.

When I think about the idea of a map in my artistic research, an experience I had years ago comes to mind: I was on a ferry in the middle of the sea, and a sign showed a dot on the ship's map with the phrase "You Are Here" written in various languages. That image caused a kind of mental glitch in me and, at the same time, gave me a clear sensation: that mobile and transitory "Here" that included me, the ship, the sea, planet Earth – that sense of existing in the vastness while at the same time locating oneself as a dot, an atom, a particle which, together with everything else, composes the dance of reality in a continuous recombining.

Quando penso all'idea di mappa nella mia ricerca di artista mi viene in mente un'esperienza che ebbi anni fa: mi trovavo su un traghetto in mezzo al mare e un cartello indicava un puntino sulla mappa della nave che riportava la frase "Voi Siete Qui" in varie lingue. Quell'immagine produsse in me un corto circuito e allo stesso tempo mi diede una sensazione precisa: quel "Qui" mobile e transitorio che includeva me, la nave, il mare, il pianeta terra, quell'essere nell'aperto e allo stesso tempo posizionarsi come un puntino, atomo, particella che insieme a tutto il resto, compone la danza della realtà in un continuo ricombinarsi.

(PL) **Geoempatia**

instalacja z odzyskanych koców wełnianych i pigmentów

(IT) **Geoempathy**

installazione con coperte di lana di recupero e pigmenti

(EN) **Geoempathy**

installation with reclaimed wool blankets and pigments

2015

Egypt

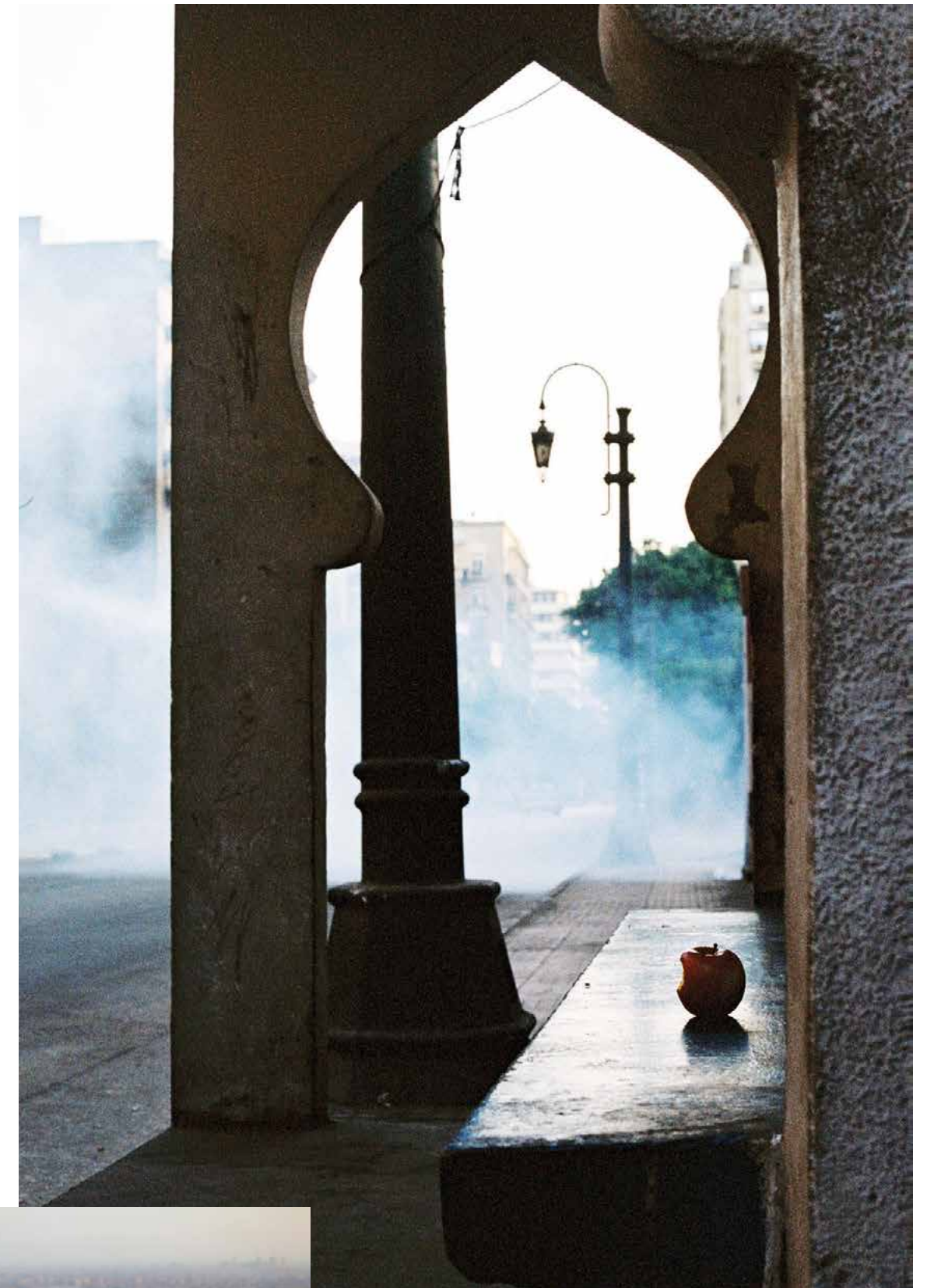
Najla SAID

**Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?
Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?**

Mapowanie daje sprawczość tym, którzy nie mają władzy, aby społeczności odzyskały przestrzeń, nawet jeśli jest to wyobrażenie lub ulotne. To eksploracja tego, co może wydawać się ustalone, ale czemu można się zbiorowo przeciwstawić.

Mapping gives agency to those who don't hold the power, for communities to reclaim space even if imaginative or momentarily. It's an exploration of what might feel set in stone, but which could be collectively resisted.

La pratica della mappatura restituisce la capacità di agire a chi non detiene il potere, permettendo alle comunità di riappropriarsi dello spazio, anche solo in modo immaginario o momentaneo. È un'esplorazione di ciò che può sembrare immutabile, ma che può essere collettivamente messo in discussione e contrastato.

(PL) **Ogród Kairu**

fotografia, interaktywna mapa; Zlecenie Beyn Collective

(IT) **Garden of Cairo**

fotografia, mappa interattiva; Commissionato dal Beyn Collective

(EN) **Garden of Cairo**

photography, interactive map; Commissioned by Beyn Collective

2022

Poland

Arkadiusz SĘDEK

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

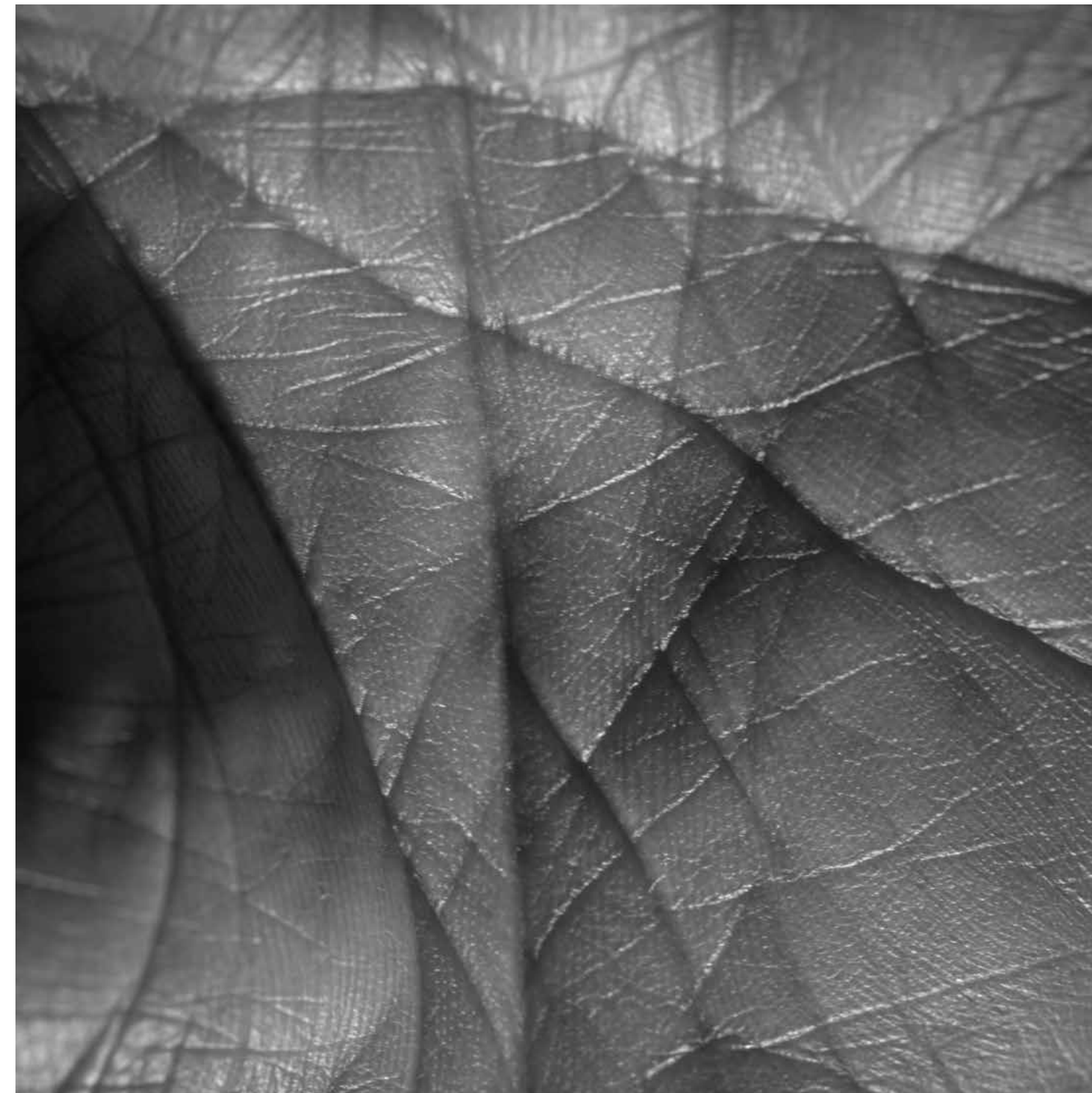
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Mapa – droga prowadząca przez życie. Nieustannie obecna. To milczenie, rytmiczny oddech, pamięć. Splot zdarzeń, które ukształtowały przeszłość i mają wpływ na teraźniejszość. To kompozycja splątanych dróg przeplatanych mijającym czasem. Ta droga to mapa, której nie da się odczytać powierzchownie – wymaga wnikliwości, obecności, subtelności spojrzenia. Dla fotografa jest to proces odkrywania i wydobywania tego, co ukryte, tego, co niewidzialne. To nie tylko technika ani kompozycja – to próba uchwycenia najgłębszej prawdy, tej, która wymaga wyjścia poza powierzchnię.

Map: a road that leads through life. Ever-present. It is silence, rhythmic breath, memory. A series of events that shaped the past and have an impact on the present. It is a composition of intertwined paths, interspersed with the passing of time. This road is a map that cannot be read superficially – it requires insight, presence, and subtlety of gaze. For the photographer, it is a process of discovering and bringing out what is hidden, what is invisible. It is not only technique or composition – it is an attempt to capture the deepest truth, the one that requires going beyond the surface.

Mappa, ovvero la strada che attraversa la vita. Costante, presente, sempre con noi. Un intreccio di eventi che hanno plasmato il passato e influenzano il presente. È una composizione di strade intrecciate, mescolate dal tempo che passa. Questa strada è una mappa che non può essere letta superficialmente – richiede profondità, presenza, delicatezza nello sguardo. Per il fotografo è un processo di scoperta e di estrazione di ciò che è nascosto, di ciò che è invisibile. Non è solo tecnica o composizione – è il tentativo di catturare la verità più profonda, quella che richiede di andare oltre la superficie.

(PL) **Droga Życia**

fotografia na pleksiglas

(IT) **Il cammino della vita**

fotografia su plexiglas

(EN) **The Way of Life**

photography on plexiglas

100 x 100 cm, 2025

Poland

Teresa Anna ŚLUSAREK

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

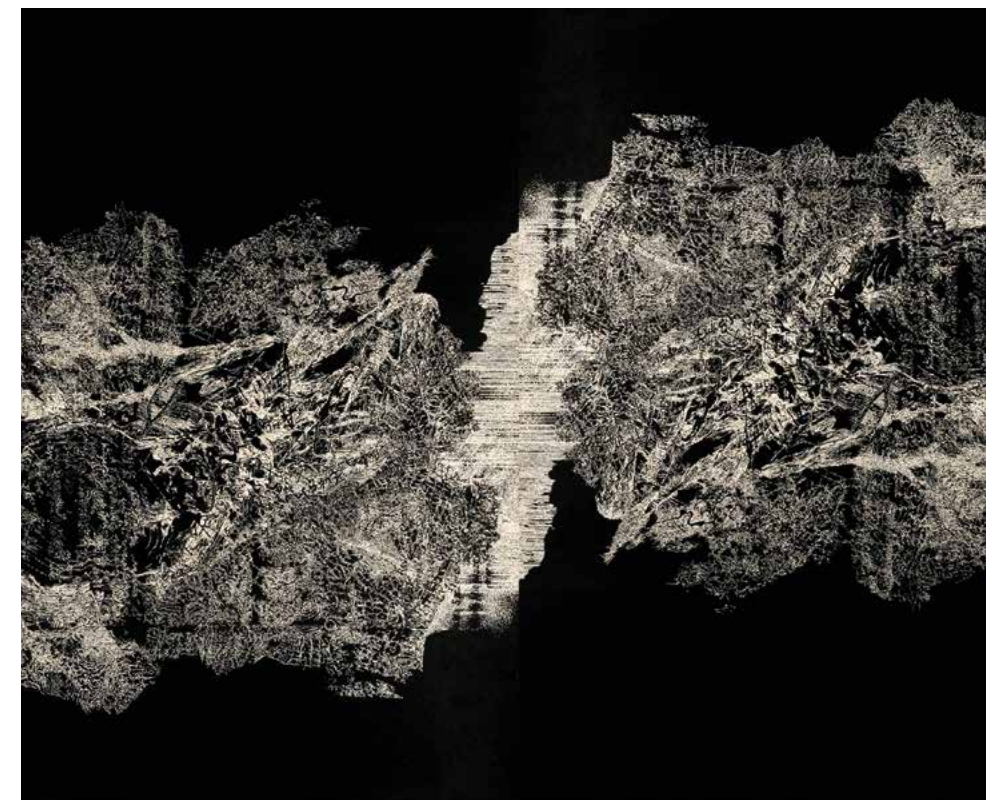
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Seria moich grafik powstała pod bezpośrednim wpływem scenerii, często odludnego i trudno dostępnego miejsca. Od lat 90. struktura rzeczywistego górskiego krajobrazu obserwowalnego in situ stała się materiałem, który ulega przekształceniom w moich działaniach artystycznych. Podczas chodzenia po górach pojawia się nowa percepcja możliwa dzięki podwyższonej perspektywie. Widzenie z dużej wysokości otwiera przestrzeń, ale też rozmywa szczegóły. W cyklu „Pole widzenia” ikoniczna struktura zbudowana z linii, punktów, łuków i okręgów sąsiaduje lub całkowicie zastępuje substancję graficzną opartą na geologicznych formach natury. Struktura realnego górskiego krajobrazu staje się ulotna, przybierając formę perspektywy mapy topograficznej.

A series of my graphics have been under a direct impact of the setting, often a secluded and hard to reach place. Since the 1990s, the structure of the real mountainous landscape observable in situ has become the material which undergoes transformations in my artistic activities. While walking the mountains, there is a new perception made possible by the elevated perspective. Seeing from great heights, opens up the space, but also blurs details. In the cycle "The Field of View" the iconic structure constructed from lines, points, arches, and circles adjoins or totally substitutes graphic substance based on geological forms of nature. The structure of the real mountain landscape becomes fugitive, taking on the form of a topographical map perspective.

Una serie dei miei lavori grafici è stata direttamente influenzata dall'impatto dell'ambientazione in cui sono stati pensati, spesso un luogo isolato e di difficile accesso. Dagli anni '90, la struttura del paesaggio montano osservabile in situ è diventata la risorsa principale nelle mie reinterpretazioni artistiche. Camminando tra le montagne, si sviluppa una nuova percezione, resa possibile dalla prospettiva elevata. Osservare da grandi altezze allarga l'orizzonte dello spazio, ma allo stesso tempo sfuma i dettagli. Nel ciclo "Campo Visivo" la struttura iconica costruita da linee, punti, archi e cerchi si affianca o addirittura sostituisce completamente la sostanza grafica basata sulle forme geologiche della natura. La struttura reale del paesaggio montano diventa fuggevole, assumendo la forma di una prospettiva da mappa topografica.

▲ (PL) **Zmiana pola widzenia I**

tecnica mieszana

(IT) **Cambiando il campo visivo I**

tecnica mista

(EN) **Changing the Field of View I**

mixed media

90 x 120 cm, 2014

◀ (PL) **Nad Czarnym Stawem II**, linoryt

(IT) **Sullo stagno nero II**, linoleografia

(EN) **On Black Pond II**, linocut

110 x 130 cm, 2022

Poland

Izabela UCHMAN

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

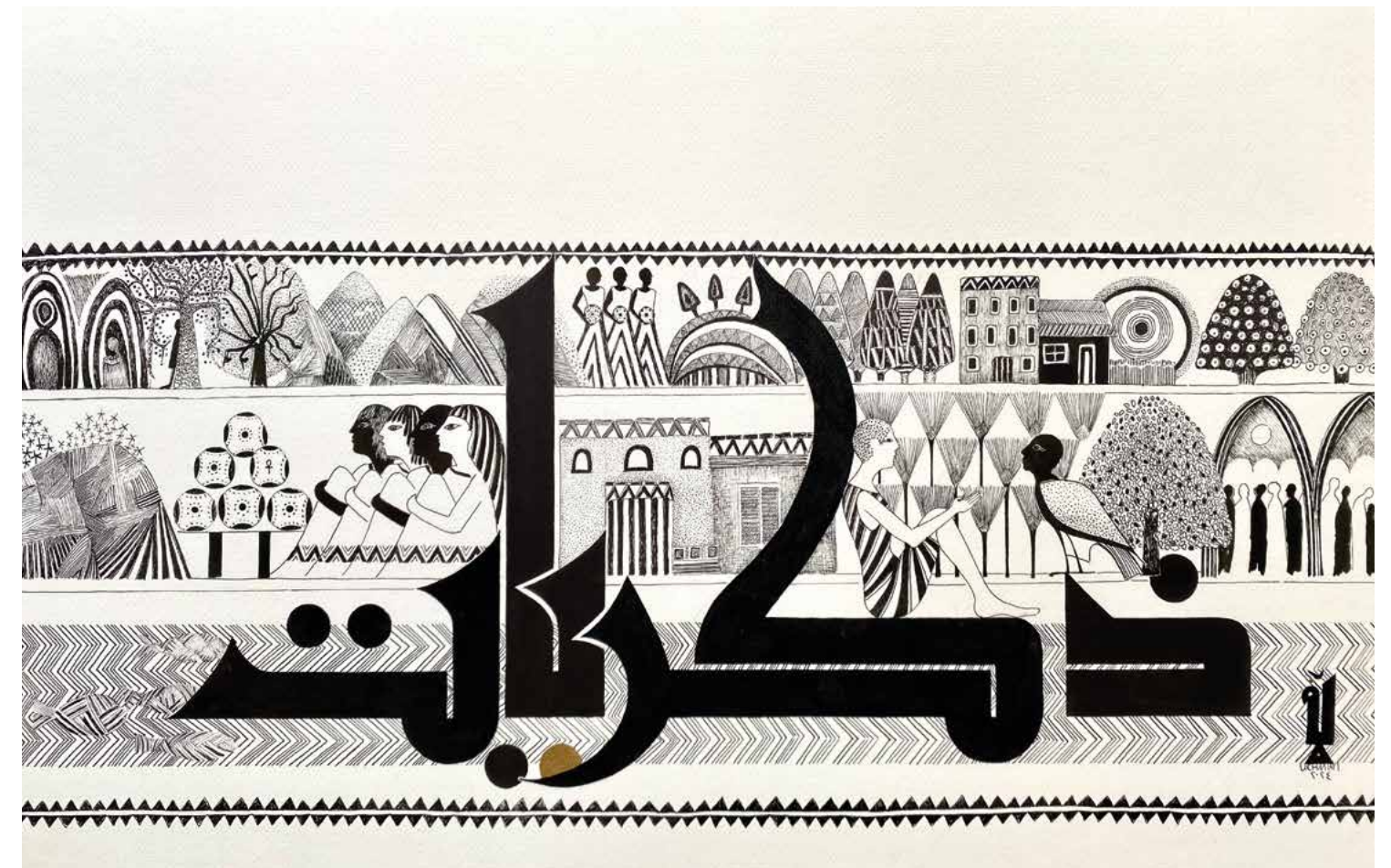
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Uważam „mapę” za symboliczny przewodnik dla człowieka wędrującego przez przestranny wszechświat w określonym czasie. Mapa jest pełna ważnych znaków oznaczonych wspomnieniami, doświadczeniami, wartościami, ale także oczekiwaniami. Prawdziwą sztuką życia jest dobre odczytywanie tych symboli i uwag oraz podążanie trasą, która jest dana każdemu z nas indywidualnie. Nasze ślady będą widoczne dla przyszłych pokoleń, tak jak my możemy zobaczyć znaki oznaczone przez naszych przodków. Mapa jest pętlą czasu i przestrzeni o nieskończonym rozszerzeniu, obejmującym nieskończone możliwości tras.

I regard "a map" as a symbolic guide for the human wandering through the spacious universe in a certain time. The map is full of important signs marked by memories, experiences, values, but also expectations. The true art of life is to read those symbols and remarks well and to follow the route which is given to each of us individually. Our marks will be seen by the future generations as we can see the signs marked by our ancestors. The map is a loop of time and space with infinite extension embracing endless possibilities of routes.

Considero "una mappa" come una guida simbolica per l'essere umano che vaga attraverso il vasto universo in un determinato momento. La mappa è colma di segni rilevanti, tracciati da ricordi, dalle esperienze, dai valori, ma anche dalle aspettative. La vera arte della vita consiste nel saper leggere al meglio questi simboli e segni e seguire il percorso che è dato a ciascuno di noi individualmente. Le nostre tracce saranno viste dalle future generazioni così come noi vediamo i segni lasciati dai nostri antenati. La mappa è un ciclo di tempo e spazio con un'estensione infinita che abbraccia infinite possibilità di percorsi.

(PL) **Mapowanie wszechświata przez wspomnienia**

tradycyjne tusze na wielowarstwowym papierze Canson

(IT) **Mapping the Universe Through the Memories**

nchiostri tradizionali su carta Canson multistrato

(EN) **Mapping the Universe Through the Memories**

traditional inks on multilayered Canson paper

60 x 40 cm, 2024

Poland

Katarzyna WINCZEK

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

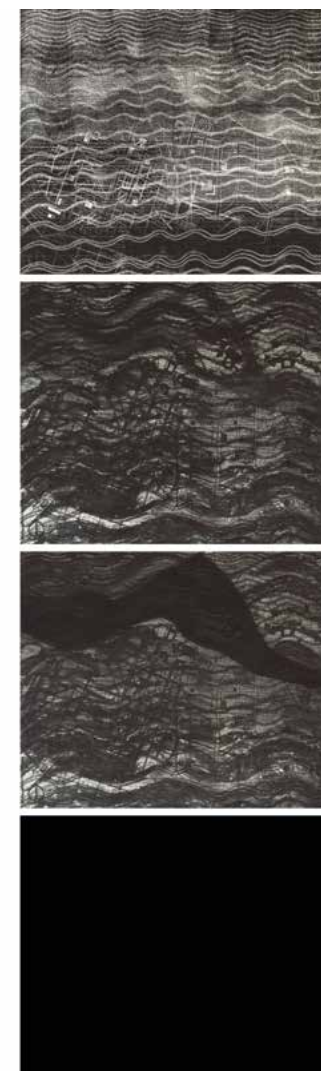
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Kartograficzny kod mapy wyraża różne doświadczenie przestrzeni krajobrazu – w sensie rzeczywistym, topograficznym i metaforycznym. Mapa jest dla mnie inspirującą „otwartą księgą”, której treść mogę wielokrotnie odkrywać za pomocą indywidualnego klucza wrażliwości.

The cartographic code of the map expresses the different experience of the landscape space – in the real, topographic and metaphorical sense. For me, the map is an inspiring "open book", the content of which I can discover many times using an individual key of sensitivity.

I codici cartografici di una mappa esprimono esperienze diverse dello spazio paesaggistico, sia in senso reale e topografico, sia in quello metaforico. Per me, la mappa è un "libro aperto", che posso riscoprire ogni volta attraverso la mia sensibilità personale.

(PL) **Terytorium W. IV-V**

akwaforta, akwatinta, chine-collé, wash-resis

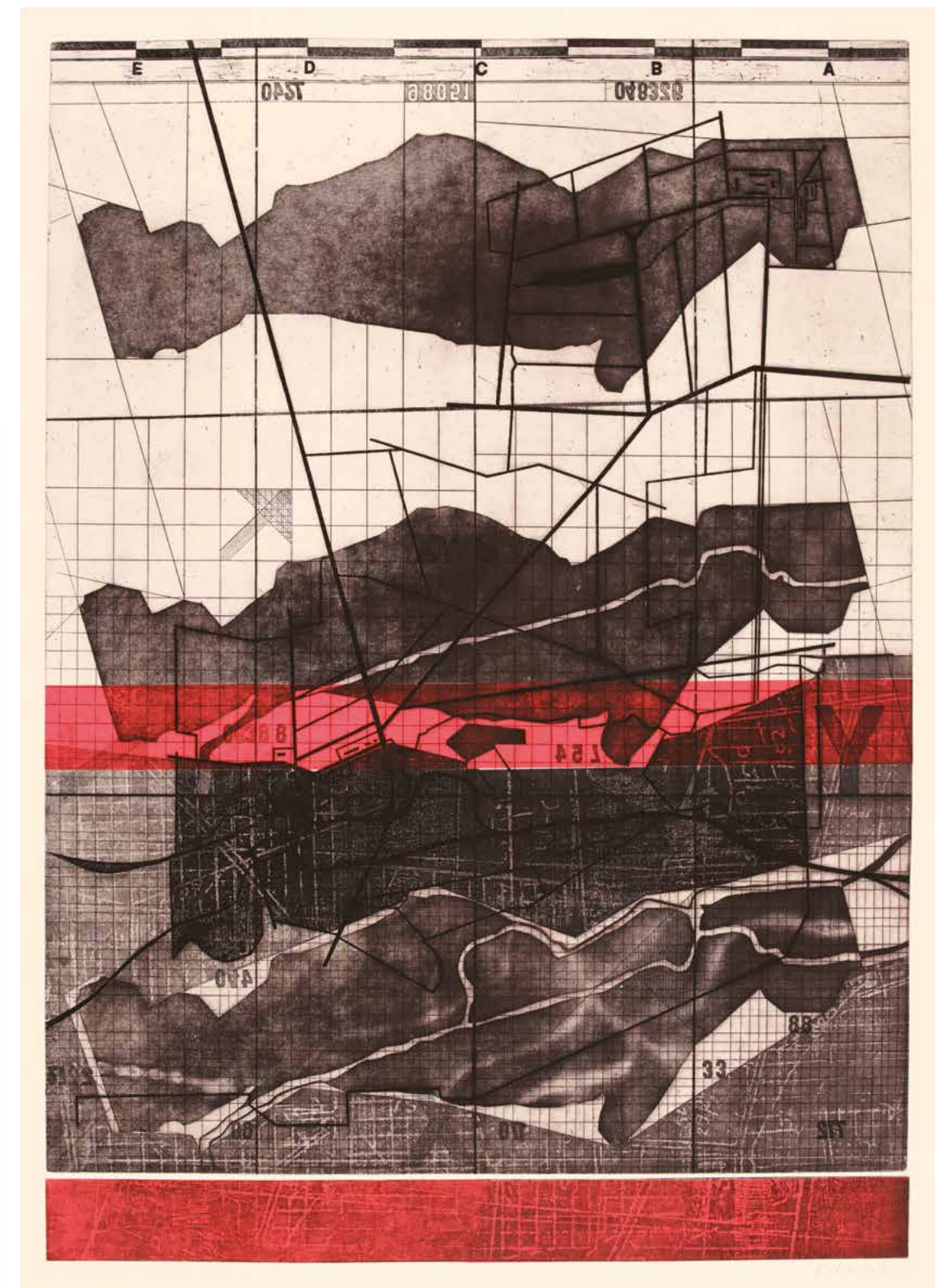
(IT) **Territorio W. IV-V**

acquaforte, acquatinta, chine-collé, resist a lavaggio

(EN) **The Territory W. IV-V**

etching, aquatint, chine-collé, wash-resist

203 x 71 cm, 2021

(PL) **Mappa XV-2**

akwaforta elektrolityczna, akwatinta, chine-collé

(IT) **Mappa XV-2**

incisione elettrolitica, acquaforte, chine-collé

(EN) **Mappa XV-2**

electrolytic etching, aquatint, chine-collé

70,5 x 49,5 cm, 2019

Poland

Katarzyna ZIOŁOWICZ

Co dla Ciebie i Twojej praktyki artystycznej symbolizuje mapa?

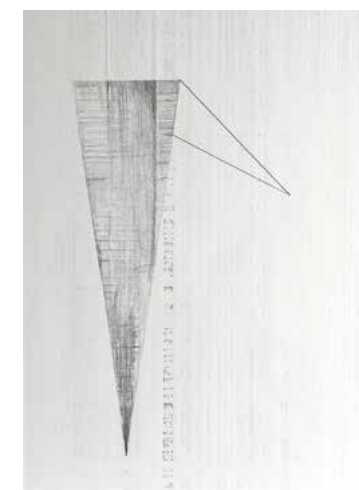
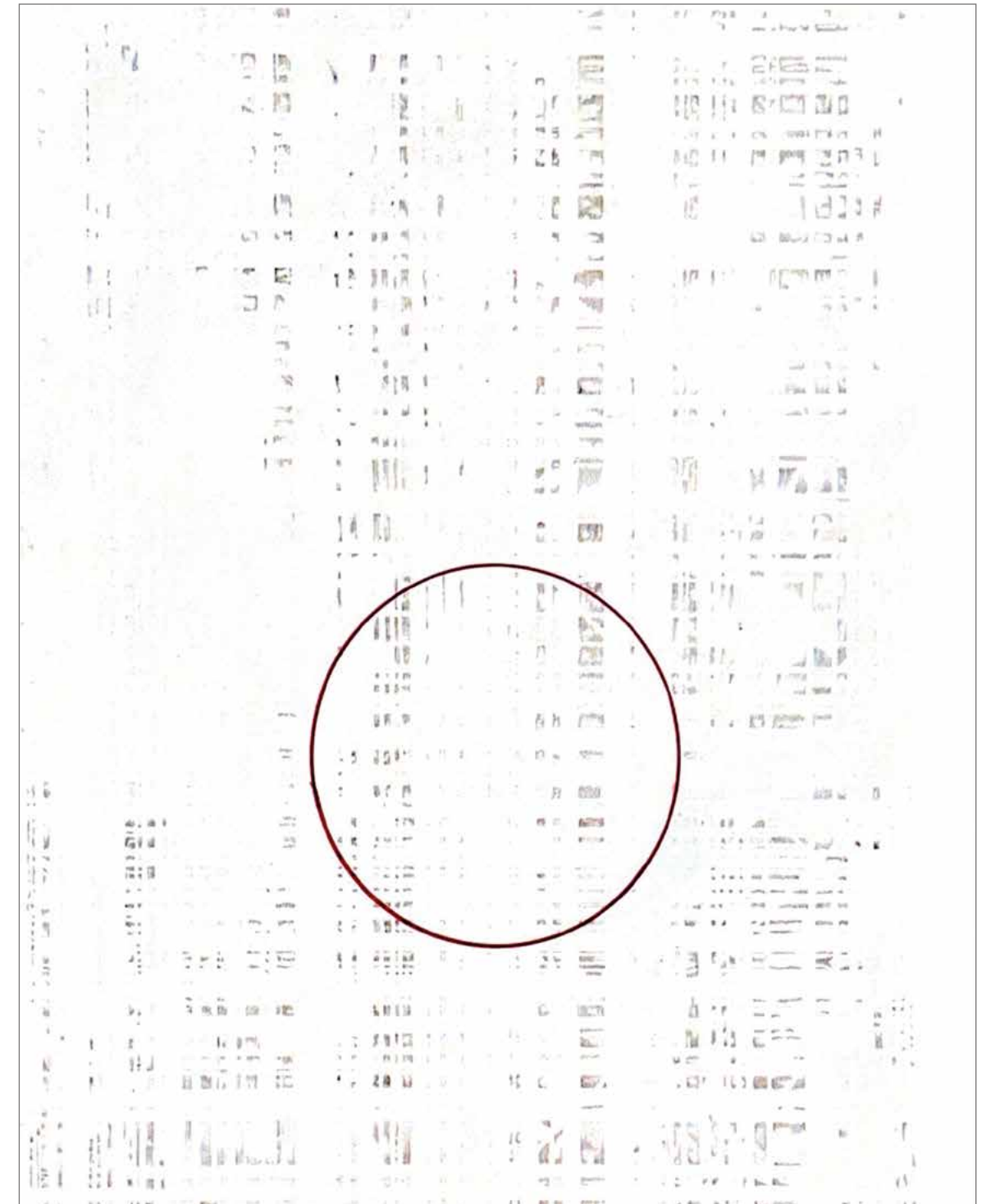
What does the idea of a map represent for you and your artistic practice?

Cosa rappresenta l'idea di mappa per te e nella tua pratica artistica?

Mapowanie przestrzeni stanowi strukturę wizualną zapisu drogi, które zobaczyliśmy lub które chcemy odwiedzić. Forma wizualnego uporządkowania myśli i wspomnień, posługująca się symbolicznym przekazem. To forma narracji, w której każdy punkt, linia czy granica nabiera znaczenia metaforycznego: odzwierciedla nasze wybory, spotkania, tęsknoty. W tym ujęciu mapa jest intymnym portretem – subiektywną topografią, a nie wiernym odwzorowaniem rzeczywistości.

Space mapping is a visual structure for recording the way and places we have seen or want to visit. A form of visual ordering of thoughts and memories using a symbolic message. It is a form of narration in which each point, line or boundary takes on a metaphorical meaning: it reflects our choices, encounters, longings. In this view, the map is an intimate portrait - a subjective topography, rather than a faithful representation of reality.

La mappatura dello spazio costituisce una struttura visiva per registrare i luoghi che abbiamo attraversato o che desideriamo esplorare. È una forma di ordinare pensieri e ricordi utilizzando un linguaggio simbolico, come una narrazione. Ogni punto, linea o confine si carica di significati metaforici: essi raccontano le nostre scelte, gli incontri vissuti, i desideri nascosti. In questa prospettiva, la mappa non è una rappresentazione oggettiva della realtà, ma un ritratto intimo – una topografia personale, piuttosto che una fedele descrizione della realtà.

▲
((PL) **W centrum uwagi**, druk, rysunek na papierze
(IT) **Centro d'attenzione**, stampa e disegno su carta
(EN) **Center of Attention**, empty print, drawing on paper
100 x 70 cm, 2024

◀ ((PL) **Czas III**, druk i rysunek na papierze
(IT) **Il tempo III**, stampa e disegno su carta
(EN) **The Time III**, empty print, drawing on paper
100 x 70 cm, 2021

Shamina Anam, multidyscyplinarna artystka pochodząca z Dhaki w Bangladeszu. Zajmuje się malarstwem, grafiką, rzeźbą i nowymi mediami. Jej twórczość charakteryzuje się intuicyjnym wykorzystaniem koloru, tekstury i formy, przekształcając codzienne obserwacje w potężne ekspresje wizualne. Podczas 18-letniej pracy artystycznej uczestniczyła w ponad 50 wystawach w kraju i za granicą, w tym w Egipcie, Stambule i Bangladeszu. Shamina nieustannie bada nowe media i techniki, poszerzając swój język wizualny i pogłębiając więź z publicznością, jednocześnie dzieląc ten czas z chwilami samotnej refleksji.

Shamina Anam is a multidisciplinary artist based in Dhaka, Bangladesh, working across painting, printmaking, sculpture, and new media. Her practice is marked by an intuitive use of color, texture, and form, transforming everyday observations into powerful visual expressions. With more than 18 years of artistic experience, she has participated in over 50 exhibitions nationally and internationally, including in Egypt, Istanbul, and across Bangladesh. Balancing collaboration with moments of solitary reflection, Shamina continuously explores new mediums and techniques, expanding her visual language and deepening her connection with the audience.

Armelle Caron, francuska artystka mieszkająca w Sète we Francji. Czerpiąc z osobistych doświadczeń, rozwinęła głęboki związek z geografią i percepcją przestrzeni. Jej prace eksplorują krajobrazy, wspomnienia oraz ślady miejsc i terytoriów. Korzystając z metod graficznych, semantycznych i kartograficznych, Caron zaczyna od zebrania danych, które filtruje, aby zachować tylko istotne elementy. Poprzez manipulację skalą i interakcję między abstrakcją a rzeczywistością geograficzną, jej sztuka odzwierciedla istotę przestrzeni. Pod wpływem opowiadania Jorge Luisa Borgesa pt. „On Exactitude in Science”, twórczość Caron zachęca do kontemplacji relacji pomiędzy precyzją a uproszczeniem. Artystka wystawiała swoje prace na całym świecie, m. in. we Francji, w Belgii, na Tajwanie i we Włoszech.

Armelle Caron is a French artist based in Sète, France. Drawing from personal experiences, she developed a deep connection to geography and spatial perception. Her work explores landscapes, memories, and traces of places and territories. Using graphic, semantic, and cartographic methods, Caron's work starts with a collection of data which she distills to retain only the essential elements. Through the manipulation of scale and the interplay between abstraction and geographical reality, her practice reflects on the essence of space. Influenced by Jorge Luis Borges's work entitled "On Exactitude in Science", Caron's work invites to contemplation on the relationship between precision and simplification. She has exhibited internationally, including in countries such as France, Belgium, Taiwan, and Italy.

Fabio Massimo Caruso, włoski artysta mieszkający w Rzymie. Po dziesięcioleciach artystycznych poszukiwań jego obecne prace koncentrują się na języku jako narzędziu ekspresji, interpretując ewolucję różnych form komunikacji za pomocą znaków graficznych – od prehistorycznych rycin jaskiniowych po współczesne wiadomości. Caruso bada zagadnienia czasu i energii, które definiuje poprzez geometryczne formy i dynamiczne znaki nasycone poezją i muzykalnością. Jego prace znajdują się zarówno w kolekcjach publicznych, jak i prywatnych. Przez całą swoją karierę brał udział w wystawach i forach o znaczeniu krajowym i międzynarodowym, a dodatkowo, jako pomysłodawca i promotor kilku wystaw, aktywnie przyczynia się do promocji sztuki współczesnej.

Fabio Massimo Caruso is an Italian artist based in Rome. After decades of artistic exploration, his current work focuses on language as an expressive tool, interpreting the evolution of various forms of communication through pictorial signs – from prehistoric cave engravings to contemporary messages. Caruso investigates time and energy that defines through geometric forms and dynamic marks, imbued with poetry and musicality. His works are held in both public and private collections. Throughout his career, he has participated in exhibitions and forums of national and international significance, and has also conceived and promoted several exhibitions, actively contributing to the promotion of contemporary art.

Riccardo Coppola, włoski historyk sztuki działający między Paryżem a Rzymem, absolwent Sorbony, kurator, mediator kulturowy i artysta. Interesuje się przede wszystkim podejściem partycypacyjnym, radykalną kartografią, pedagogicznym potencjałem sztuki oraz hybrydyzacją praktyk kuratorskich i twórczości artystycznej. Ostatnio współpracował z prestiżowymi instytucjami, takimi jak Centre Pompidou, Fondation Carmignac i Galleria Continua. Obecnie przygotowuje projekt doktorski, mający na celu zbadanie wzajemnych wpływów między sztuką współczesną a kontrmapowaniem w kontekście globalizacji.

Riccardo Coppola is an Italian art historian, active between Paris and Rome, a graduate of the Sorbonne, curator, cultural mediator, and artist. He is primarily interested in participatory approaches, radical cartography, the pedagogical potential of art, and the hybridisation of curatorial practices and artistic creation. Coppola has recently collaborated with major institutions, such as Centre Pompidou, Fondation Carmignac, and Galleria Continua. He currently prepares a doctoral project aimed at exploring the reciprocal influences between contemporary art and counter-cartography within the context of globalization.

Mhamed El Forsi, projektant obliczeniowy i architekt mieszkający w Lyonie we Francji. Jego prace łączą architekturę, zaawansowaną technologię i sztuczną inteligencję. Dzięki wykształceniu zdobytemu w École Nationale d'Architecture w Rabacie i specjalizacji w projektowaniu obliczeniowym w TALM-Le Mans prowadzi badania na temat wpływu narzędzi cyfrowych, skryptów i generatywnej sztucznej inteligencji zarówno na środowiska miejskie, jak i praktykę twórczą. Dzięki innowacyjnym metodologiom i pasji do łączenia sztuki z obliczeniami rozszerza dialog pomiędzy formami przestrzennymi, nowymi technologiami i miejskimi wyobrażeniami, dążąc do tworzenia inteligentnych, adaptacyjnych i zrównoważonych środowisk, które odpowiadają na zmieniające się potrzeby społeczeństwa.

Mhamed El Forsi is a computational designer and an architect based in Lyon, France, whose work bridges architecture, advanced technology, and artificial intelligence. With training from the École Nationale d'Architecture in Rabat and a specialization in computational design at École supérieure d'art et de design TALM - Le Mans, he explores how digital tools, scripting and generative AI can reshape both urban environments and creative practice. Through innovative methodologies and a passion for blending art with computation, he expands the dialogue between spatial forms, emerging technologies, and urban imaginaries, striving to create intelligent, adaptive, and sustainable environments that respond to the evolving needs of society.

Farah Harmouch, artystka, projektantka i badaczka, obecnie mieszka i pracuje między Tuluzą a Orleanem. W 2020 roku ukończyła Institut Supérieur des Arts et du Design de Toulouse. Jej artystyczne powołanie wyłoniło się z syntezy sztuk wizualnych, sztuk pięknych i sztuk performatywnych. Czerpie praktykę z projektowania graficznego, projektowania obiektów i przestrzeni, a także z fotografii, filmów dokumentalnych i teatru. Te nośniki materializują się w jej pracach poprzez różnorodne obiekty, scenografie przestrzenne i subiektywne mapowanie. Farah współpracuje z różnymi instytucjami kulturalnymi, stowarzyszeniami i szkołami, promując projekty społeczne i edukacyjne. Obecnie jej działalność wciąż się poszerza dzięki zaangażowaniu w programy badawcze i wielodyscyplinarne projekty zbiorowe.

Farah Harmouch is an artist-designer and researcher; currently lives and works between Toulouse and Orléans. A graduate of the Institut Supérieur des Arts et du Design de Toulouse in 2020, her artistic vocation emerged from the intersection of visual arts, fine arts, and performing arts. Her practice draws from graphic design, object, and spatial design, as well as photography, documentary video, and theatre. These mediums materialize in her work through diverse objects, spatial scenographies, and subjective mapping. Farah also collaborates with various cultural institutions, associations, and schools, to promote projects with social and educational aims. Today, her fields of activity continue to expand through her involvement in research programs and multidisciplinary, collective projects.

Estée Krikorian, ur. w 1997 roku w Pontoise, mieszka i pracuje w pobliżu Tuluzy we Francji. Podczas studiów w L'École européenne supérieure de l'image Angoulême (EESI) w Poitiers rozwinęła wrażliwą praktykę pisania, która rozwija się w przestrzeni poprzez różne formy, w tym instalację wideo, animowane obrazy i grafikę. Jej prace badają relacje między żywymi istotami a ich środowiskiem, z naciskiem na świat minerałów. Czerpie inspirację ze sztuki współczesnej, w rozsądnym, poetyckim zakresie, a także z literatury dziecięcej, która w szczególny sposób odnosi się do spraw życiowych, gdzieś pomiędzy naiwnym a słodko-gorzkim tonem.

Born in Pontoise in 1997, **Estée Krikorian** lives and works near Toulon, France. During her studies at École européenne supérieure de l'image (EESI) in Poitiers, she developed a sensitive writing practice that expands in space through various forms, including video installation, animated imagery and printmaking. Her work explores the relationships between living beings and their environment, in a spirited way, with an emphasis on the mineral world. She draws inspiration from the contemporary art with a sensible, poetic scope, and also from children's literature, which, in a particular way, relates to life matters, somewhere between naive and bittersweet tone.

Birhanu Manaye, etiopski artysta wizualny mieszkający w Addis Abebie. Jego artystyczna podróż rozpoczęła się w okresie dojrzewania, pod silnym wpływem starszego brata, który zainspirował go do rysowania. Studiował malarstwo i rysunek w Abyssinia Fine Arts and Modeling School, a następnie specjalizował się w grafice w Allé School of Fine Arts and Design (ASFAD). W swoich pracach Birhanu zagłębia się w abstrakcyjne tematy, takie jak podświadomość, istota wszechświata oraz wzajemne oddziaływanie wzorów, tekstur i pamięci. Jego twórczość obejmuje różne media, w tym malarstwo, drzeworyt, linoryt, suchy druk punktowy, fotografię i sitodruk. W 2024 roku zorganizował debiutancką wystawę indywidualną w Galerii Tomoca i brał udział w licznych wystawach zbiorowych zarówno w Etiopii, jak i na arenie międzynarodowej.

Birhanu Manaye is an Ethiopian visual artist based in Addis Ababa. His artistic journey began in his adolescence, inspired by his older brother to draw. He studied painting and drawing at the Abyssinia School of Art, and later specialized in printmaking at the Allé School of Fine Arts and Design (ASFAD). Birhanu's work delves into abstract themes, such as the subconscious, the essence of the universe, as well as the interplay of patterns, textures, and memory. His practice spans a variety of media, including painting, woodcut, linocut, drypoint printing, photography, and silk-screen printing. In 2024, he held his debut solo exhibition at Galleria Tomoca, furthermore, he has participated in numerous group exhibitions, both in Ethiopia and internationally.

Monica Melani, znana jako MelAjna, włoska artystka i doradca holistyczny. Ukończyła Akademię Sztuk Pięknych w Rzymie i uzyskała tytuł magistra chromoterapii w Istituto Riza di Medicina Psicosomatica w Bolonii. Od 1981 roku w swojej pracy bada fizyczne i metafizyczne aspekty procesu twórczego, koncentrując się na malarstwie, rzeźbie, instalacjach i sztuce relacyjnej. W latach 1999-2010 opracowała metodę melAjna®, holistyczne podejście, które wykorzystuje sztukę jako narzędzie do samoświadomości, rozwoju osobistego i refleksji. Metoda ta łączy ekspresję artystyczną z zasadami energii i wibracji, mając na celu harmonizację umysłu, ciała i ducha. W 2007 roku zainaugurowała Il Mitreo lside, centrum kulturalne w dzielnicy Corviale w Rzymie, którym nadal kieruje. Il Mitreo lside jako dynamiczny ośrodek kulturalny jest przykładem rewitalizacji miasta poprzez kulturę, wspieranie kreatywności i zaangażowanie społeczności.

Monica Melani, known as MelAjna, is an Italian artist and holistic counselor. A graduate of the Academy of Fine Arts in Rome, she also holds a Master's degree in Chromotherapy from the Istituto Riza di Medicina Psicosomatica in Bologna. Since 1981, her work has explored the physical and metaphysical aspects of the creative process, focusing on painting, sculpture, installations, and relational art. Between 1999 and 2010, she developed the melAjna® Method, a holistic approach that uses art as a tool for self-awareness, personal growth, and reflection. The method combines artistic expression with principles of energy and vibration, aimed at harmonisation of mind, body, and spirit. In 2007, she inaugurated Il Mitreo lside, a cultural centre in the Corviale district of Rome, which she continues to direct. Serving as a dynamic cultural hub, Il Mitreo lside is an example of urban regeneration through culture, fostering creativity and community engagement.

Rocío Olivares, multidyscyplinarna artystka z Santiago w Chile. Ukończyła studia licencjackie na Pontificia Universidad Católica de Chile oraz studia magisterskie na Columbia University. Jej prace koncentrują się na asymetrycznej dystrybucji energii i informacji w kontekście zglobalizowanych systemów i scentralizowanych zasobów. Twórczość Rocío obejmuje różne media, podejmowane tematy eksploruje m. in. poprzez instalacje i filmy. Artystka wystawiała na arenie międzynarodowej w takich miejscach jak The Elizabeth Foundation for the Arts, The Drawing Center i Museum of Moving Image w Nowym Jorku, a także Galería Dilalica w Barcelonie i Museo de Arte Contemporáneo w Santiago. Jest stypendystką programu Fulbrighta i Becas Chile Scholarship. Obecnie mieszka w Santiago.

Rocío Olivares is a multidisciplinary artist from Santiago de Chile. She holds a BFA from Pontificia Universidad Católica de Chile and an MFA degree from Columbia University. Her work focuses on the asymmetrical distribution of power and information within the context of globalized systems and centralized resources. Rocío's practice spans various media, exploring these themes through installations, videos, and other forms. She has exhibited internationally at venues, including The Elizabeth Foundation for the Arts, The Drawing Center, and the Museum of Moving Image in New York, as well as Galería Dilalica in Barcelona and Museo de Arte Contemporáneo in Santiago. She is the recipient of the Fulbright Program (2015) and Becas Chile Scholarship (2016) and currently lives in Santiago.

Enzo Patti, ur. w Favignana, mieszka w Palermo. Malarz, poeta wizualny i kluczowa postać włoskiego pisma asemicznego. Począwszy od lat 80., w swojej twórczości prowadzi badania nad powiązaniem sztuki wizualnej z pisarstwem, zwłaszcza poprzez książki artystyczne. Jest współzałożycielem Museo Sociale Danisinni w Palermo, które mieści pierwszą na Sycylii stałą kolekcję prac asemicznych i promuje rewitalizację miast poprzez sztukę współczesną. Patti wystawiał na arenie międzynarodowej, wnosząc wkład w dyskurs na temat eksperymentalnego pisania i sztuki współczesnej. Wykładał scenografię w Accademia di Belle Arti di Palermo.

Enzo Patti, born in Favignana, lives in Palermo. A painter, visual poet and a key figure in the Italian asemic writing scene. Active since the 1980s, his work explores the intersections of visual art and writing, especially through artist's books. He is a co-founder of the Museo Sociale Danisinni in Palermo which houses Sicily's first permanent collection of asemic works and promotes urban regeneration through contemporary art. Patti has exhibited internationally, contributing to the discourse on experimental writing and contemporary art. He also taught scenography at the Accademia di Belle Arti di Palermo.

Guendalina Salini, artystka mieszkająca w Rzymie. Jej prace dotyczą ludzkich zachowań, indywidualnej i zbiorowej tożsamości oraz życia codziennego. Pracuje z różnymi materiałami, często prostymi, kruchymi, efemerycznymi i naturalnymi, skupiając się na tym, co leży poza pozorami. Jej twórczość często koncentruje się na marginalizowanych postaciach z historii, śledząc początki narracji poprzez instalacje, wideo, rysunek, fotografię i performance. Po uzyskaniu tytułu magistra sztuk pięknych na Uniwersytecie Middlesex w Londynie Salini zaczęła wystawiać na arenie międzynarodowej. Swoje prace pokazywała w galeriach, muzeach i instytucjach kulturalnych, takich jak MAXXI, Macro i Società Geografica Italiana. Jest zaangażowana w projekty edukacyjne i współpracę z różnymi stowarzyszeniami. W 2017 r. była współzałożycielką La Frangia, organizacji łączącej sztukę z prawami człowieka.

Guendalina Salini is an artist based in Rome. Her work delves into human behavior, individual and collective identity, and everyday life. She works with diverse materials, often simple, fragile, ephemeral, and natural, focusing on what lies beyond appearances. Salini's practice often focuses on the marginalized figures in history, tracing the origins of narratives through installations, video, drawing, photography, and performance. After earning a Master's degree in Fine Arts from Middlesex University in London, Salini began exhibiting internationally. She has shown her work in galleries, museums, and cultural institutions, including MAXXI, Macro and Società Geografica Italiana in Rome. She is also engaged in educational and collaborative projects with various associations. In 2017, she co-founded La Frangia, a collective that connects art with human rights.

Najla Said, egipska artystka wizualna zajmująca się fotografią, sztuką wideo, tekstem i projektowaniem redakcyjnym. Mieszkała w Kairze, Paryżu, Bostonie i Berlinie, dzięki temu jej twórczość odkrywa tożsamość, kobiecość i miejską transformację, często skupiając się na pomijanych aspektach codziennego życia Kairu. Czerpiąc z osobistych doświadczeń i kultury popularnej, prowadzi badania nad powiązaniem płci, seksualności i dynamiki społecznej w kontekście klimatu politycznego Egiptu. Jej najnowsze prace dotyczą wpływu gentryfikacji i wyburzania miast na wolność, nadzieję i wyobraźnię w warunkach reżimu wojskowego. Sztuka artystki była wystawiana na całym świecie, w tym w Londynie, Kapsztadzie, Waszyngtonie, Melbourne, Paryżu, Arnheim i Kairze.

Najla Said is an Egyptian visual artist working with photography, video, text, and editorial design. Having lived in Cairo, Paris, Boston, and Berlin, her work explores identity, femininity, and urban transformation, often focusing on overlooked aspects of Cairo's daily life. Drawing from personal experiences and popular culture, she examines the intersection of gender, sexuality, and societal dynamics within the context of Egypt's political climate. Her latest work revolves around the impact of gentrification and urban demolition on freedom, hope, and imagination under a military regime. Said's art has been exhibited internationally, including in London, Cape Town, Washington, Melbourne, Paris, Arnheim, and Cairo.

Arkadiusz Sędek, polski fotograf i artysta wizualny. Ukończył Włoski Instytut Fotografii w Rzymie oraz Instytut Sztuk Pięknych na Uniwersytecie Jana Kochanowskiego w Kielcach, gdzie ukończył studia z malarstwa. Współzałożyciel Szkoły Filmowej w Krakowie. Współpracował z mediolańskimi agencjami mody i wystawiał swoje prace na całym świecie, w tym w Rzymie, Barcelonie, Kolonii, Walencji, Meksyku i Chiayi. Specjalizuje się w portrecie, modzie i fotografii aktu, czerpiąc inspirację z ludzkiej formy. W 2021 roku otrzymał Grand Prix Prezydenta Miasta Kielce za cykl fotograficzny w interdyscyplinarnym konkursie „Przedwiośnie”. Obecnie wykłada fotografię na Uniwersytecie Jana Kochanowskiego i kieruje Studenckim Kołem Naukowym Fotografii *210Studio*.

Arkadiusz Sędek is a Polish photographer and visual artist. He graduated from the Italian Institute of Photography in Rome and the Institute of Fine Arts at the Jan Kochanowski University in Kielce, where he also studied Painting. Co-founder of the School of Cinema in Kraków. Sędek has worked with Milanese fashion agencies and exhibited his work internationally, including in Rome, Barcelona, Cologne, Valencia, Mexico, and Chiayi. Specializing in portraiture, fashion, and nude photography, he draws inspiration from the human form. In 2021, he received the Grand Prix from the Mayor of Kielce for his photographic series in the "Przedwiośnie" interdisciplinary competition. Currently, Sędek teaches photography at the Jan Kochanowski University and directs the Student Academic Circle of Photography *210Studio*.

Teresa Anna Ślusarek, polska graficzka, fotografka i ilustratorka. Absolwentka grafiki w Instytucie Wychowania Artystycznego Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie. W 2016 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego na Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi. Prowadzi pracownię grafiki warsztatowej w Instytucie Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach. Zorganizowała liczne wystawy indywidualne i zbiorowe, brała udział m. in. w Międzynarodowym Konkursie Graficznym im. Józefa Gielniaka, w 3. edycji Triennale w Bangkoku, w Międzynarodowym Biennale Grafiki w Bukareszcie. Członkini Związku Polskich Artystów Plastyków i Stowarzyszenia Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie. Wielokrotnie nagradzana za swój wkład w sztukę graficzną. Jej prace koncentrują się na geometrycznych kształtach, które reprezentują związek między światem fizycznym a wewnętrzną sferą emocji i doświadczeń.

Teresa Anna Ślusarek is a Polish graphic artist, photographer, and illustrator. Graduated in Graphic design from the Institute of Artistic Education at the Higher School of Pedagogy in Częstochowa. In 2016, she earned her postdoctoral degree from the Academy of Fine Arts in Łódź. Ślusarek runs the Graphic arts studio at the Institute of Visual Arts of the Jan Kochanowski University in Kielce. She has held various solo exhibitions and participated in numerous group shows, including the Józef Gielniak International Graphic Arts Competition, Bangkok Triennale International Print and Drawing Exhibition, and the Bucharest International Print Biennale. A member of the Polish Visual Artists Association and the International Print Triennial Association in Kraków. She has received a multiple awards for her contribution to graphic arts. Her work focuses on geometric shapes that represent the relationship between the physical world and the inner realm of emotions and experiences.

Izabela Maria Uchman, polska artystka i konserwatorka mieszkająca w Kairze. W 2002 roku ukończyła z wyróżnieniem Akademię Sztuk Pięknych w Warszawie. Pracowała przy znaczących projektach konserwatorskich, w tym we współpracy z Wielkim Muzeum Egipskim i Centrum Archeologii Śródziemnomorskiej Uniwersytetu Warszawskiego. Uchman definiuje swoją pracę artystyczną jako „letterality”, w której przekształca wybrane teksty w wizualne figury złożone z arabskiego pisma, łącząc ekspresję językową i artystyczną. Jej prace zawierają również hieroglify, co odzwierciedla zamiłowanie artystki do sztuki starożytnego Egiptu. Twórczość Uchman bada tematy dziedzictwa kulturowego, tożsamości i wartości duchowych, wspierając dialog międzykulturowy. Jej prace były wystawiane na całym świecie i znajdują się w prywatnych kolekcjach za granicą.

Izabela Maria Uchman is a Polish artist and conservator based in Cairo. In 2002, she graduated with distinction from the Academy of Fine Arts in Warsaw. She has worked on significant conservation projects, including collaborations with the Grand Egyptian Museum and the Polish Centre of Mediterranean Archaeology. Uchman defines her artistic practice as "letterality" where she transforms selected texts into visual figures composed of Arabic script, blending linguistic, and artistic expression. Her work also incorporates hieroglyphics, reflecting her passion for ancient Egyptian art. Uchman's work explores themes of cultural heritage, identity, and spiritual values, fostering intercultural dialogue. Her works have been exhibited internationally and are held in private collections worldwide.

Katarzyna Winczek, polska artystka specjalizująca się w grafice. W 1987 roku ukończyła studia na Wydziale Artystycznym Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie, gdzie następnie została wykładowcą. Obecnie wykłada na Uniwersytecie Jana Długosza w Częstochowie, gdzie pełniła również funkcję prodekana ds. nauki (2012-2016) oraz dziekana Wydziału Sztuki (2019-2024). Kieruje pracownią wklęsłodruku oraz pracownią nietoksycznych technik graficznych. Winczek brała udział w ponad stu krajowych i międzynarodowych wystawach i konkursach, m. in. w Niemczech, Francji, Hiszpanii, Wielkiej Brytanii, Finlandii, Szwecji, Rumunii, Egipcie, Kanadzie i USA. Jej twórczość graficzna została doceniona za wkład we współczesną grafikę warsztatową.

Katarzyna Winczek is a Polish artist and professor specializing in graphic arts. She graduated in 1987 from the Faculty of Arts of the Higher School of Pedagogy in Częstochowa. Winczek currently teaches at the Jan Długosz University in Częstochowa, where she also served as the Vice-Dean for Science (2012-2016) and as the Dean of the Faculty of Arts (2019-2024). She manages the intaglio printing workshop and the laboratory of non-toxic graphic techniques. Winczek has participated in over a hundred national and international exhibitions and competitions, including in Germany, France, Spain, the UK, Finland, Sweden, Romania, Egypt, Canada, and the USA. Her work in graphic arts has been widely recognized for its contribution to contemporary printmaking.

Katarzyna Ziłowicz, polska artystka wizualna specjalizująca się w rysunku eksperymentalnym, łączącym tradycyjne techniki z innowacyjnymi metodami eksploracji faktur i struktur natury. Ukończyła z wyróżnieniem Edukację Artystyczną w zakresie rysunku i ceramiki na Wydziale Artystycznym Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie (dzisiejszego Uniwersytetu Jana Długosza w Częstochowie), a w 2015 roku uzyskała dyplom z zakresu Sztuk Wizualnych na Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi. W swojej twórczości łączy techniki pustego druku z ekspresyjnymi zapisami rysunkowymi, tworząc efemeryczne obrazy, które utrwalają ulotne chwile. Brała udział w ponad 200 wystawach krajowych i międzynarodowych, zdobywając uznanie dzięki licznym nagrodom. Ziłowicz jest również pracownikiem naukowym i kuratorem. Od 2020 roku pełni funkcję dziekana Wydziału Sztuki Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach.

Katarzyna Ziłowicz is a Polish visual artist specializing in experimental drawing, merging traditional techniques with innovative methods to explore the textures and structures of nature. She graduated with honors in Art Education, specializing in drawing and ceramics, from the Faculty of Arts of the Higher School of Pedagogy in Częstochowa (now: the Jan Długosz University in Częstochowa), and in 2015, obtained her qualification in Visual Arts from the Academy of Fine Arts in Łódź. Her work combines empty print techniques with expressive drawing notations, creating ephemeral images that capture fleeting moments. She has participated in over 200 national and international exhibitions, earning recognition through the multiple awards. Ziłowicz is also an academic and curator. Since 2020, she has been the Dean of the Faculty of Arts at the Jan Kochanowski University in Kielce.

Publikacja powstała w ramach projektu artystyczno-naukowego finansowanego ze środków Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach badań statutowych Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach.

La pubblicazione è stata realizzata nell'ambito di un progetto artistico e scientifico finanziato dal Ministero della Scienza e dell'Istruzione Superiore nell'ambito della ricerca statutaria dell'Università Jan Kochanowski di Kielce.

The publication was created as part of an artistic and scientific project financed by the Ministry of Science and Higher Education as part of the statutory research of the Jan Kochanowski University in Kielce.

Kuratorzy / Curatori / Curators:
Fabio Massimo Caruso, Riccardo Coppola

Koordinacja artystyczna / Coordinamento artistico / Artistic coordination:
Monica Melani, Arkadiusz Sędek, Katarzyna Ziółowicz

Artyści / Con le opere di / Works by:
Shamina Anam (Bangladesh), Armelle Caron (France), Fabio Massimo Caruso (Italy), Mhamed El Forsi (Morocco),
Farah Harmouch (Morocco), Estée Krikorian (France), Birhanu Manaye (Ethiopia), Monica Melani (Italy), Rocío Olivares (Chile),
Enzo Patti (Italy), Guendalina Salini (Italy), Najla Said (Egypt), Arkadiusz Sędek (Poland), Teresa Anna Ślusarek (Poland),
Izabela Uchman (Poland), Katarzyna Winczek (Poland), Katarzyna Ziółowicz (Poland)

Tłumaczenie / Traduzione / Translation:
Riccardo Coppola, Arkadiusz Sędek, Aneta Tkacz

Korekta tekstu / Correzione di bozze / Proofreading:
Aneta Tkacz

Skład i opracowanie graficzne / Impaginazione e progettazione grafica / Layout and graphic design:
Anita Zuba

Koordinacja merytoryczna / Coordinamento sostanziale / Content coordination:
Riccardo Coppola

Zdjęcia prac do katalogu / Foto delle opere per il catalogo / Photos of works for the catalogue:
Z archiwum artystów / Dall'archivio degli artisti / From the artists' archive

Na okładce wykorzystano mapę ze zbiorów Biblioteki Uniwersyteckiej w Kielach „Kielce : miasto wojewódzkie”, Kielce : wydanie I, nakład firmy „St. Święcki”, [1932] sygn. 001712K / La copertina utilizza una mappa dalla collezione della Biblioteca Universitaria di Kielce "Kielce : una città di provincia", Kielce: 1a edizione, pubblicata da "St. Święcki", [1932] rif. no. 001712K / The cover uses a map from the collection of the University Library in Kielce "Kielce : a provincial city", Kielce: 1st edition, published by "St. Święcki", [1932] ref. no. 001712K

Wydawca / Editore / Publisher:
Biblioteka Uniwersytecka w Kielcach
ul. Uniwersytecka 19, 25-406 Kielce
www.buk.ujk.edu.pl
© Biblioteka Uniwersytecka w Kielcach

ISBN 978-83-964718-2-6

Druk i oprawa / Stampa e rilegatura / Printing and binding:
Oficyna Poligraficzna Apla
www.apla.net.pl

Kielce 2025

Patronat honorowy / Patrocinio onorario / Patronage of honour:

Ambasciata di Polonia
a Roma

MUSEO DI GEOGRAFIA

Organizator / Organizzatori / Organiser:

Partnerzy / Partnership:

